Усім — про все

СВІТ -інфо

http://svit11.wordpress.com

Найцікавіша газета для кожного з вас
Чернігівщина. Україна. Світ

Чернігівська обласна газета | Виходить з лютого 2012 року | №89 20 жовтня 2016 року | Ціна 4 гривні

День захисника України

14 жовтня в Україні третій рік поспіль на державному рівні відзначили День захисника України.

З нагоди свята в Чернігові на центральній площі відбулись урочистості. Почалися вони з покладання квітів до стели Героїв Небесної Сотні, меморіальної стели загиблим у зоні АТО. Урочистим маршем по площі пройшли воїни Чернігівського гарнізону. Була і виставка української військової техніки. Усіх бажаючих пригощали солдатською кашею і гарячим чаєм.

Доброчинний фестиваль біля Катерининської церкви

У День захисника України волонтери центру підтримки добровольців при Катерининській церкві Чернігова організували фестиваль «Доброволець». Допомагали їм інші національно-патріотичні організації міста.

Волонтери влаштували безліч розваг для дітей і дорослих. Тут можна було потримати в руках стрілецьку зброю, приміряти на себе маскувальне обмундирування, послухати українські пісні у виконанні чернігівських колективів і школярів, скуштувати кашу з польової кухні.

Головною метою фестивалю був збір коштів на закупівлю спорядження та амуніції для наших воїнів у зоні АТО.

Долучайтеся до благодійного фонду «Захистимо Україну!»

Просимо надати допомогу пальним або коштами на підтримку діяльності Чернігівського благодійного фонду «Захистимо Україну!», який, у свою чергу, допомагає Українській армії, родинам воїнів АТО.

Кошти можна перераховувати за такими реквізитами:

у гривнях — благодійний фонд «Захистимо Україну!», ПАТ «КРЕДОБАНК», МФО 325365, ЄДРПОУ 39479494, рахунок 2600201586536.

Реквізити для здійснення переказів з-за кордону: в доларах США (USD) Intermediary: BANK OF NEW YORK MELLON, New York, USA Банк-посередник SWIFT: IRVTUS3N Beneficiary's bank: JSC «KREDOBANK». Банк одержувача Lviv, Ukraine SWIFT: WUCBUA2X.

Beneficiary: Acc_2600201586536_CF «DEFEND THE UKRAINE» name Одержувач: рахунок відкритий у ПАТ «Кредобанк». Для юридичних осіб – назва одержувача та адреса.

Тел.: (063) 236-18-03.

Благодійний фонд «Захистимо Україну!»

Триває передплата на нашу газету на 2017 рік

Також триває передплата на останні місяці 2016 року

Усі поштові відділення й листоноші області ведуть передплату на «Світ-інфо» на будь-який термін і на будь-яку адресу в області.

Передплатна ціна на газету — незмінна.

Вона становить усього 8 гривень на місяць.

86514

Передплатний індекс «Світ-інфо» —
Також газета ***продається вроздріб*** поштою — в кіосках, відділеннях і райвузлах зв'язку.

Основні теми газети:

- Події в області, Україні і світі.
- Політика, соціальні проблеми, екологія.
- Публікації раніше невідомої нам історії України, СРСР.
- Проза і поезія відомих письменників світу.
- Культура, мистецтво, спорт.
- Корисні поради.
- У світі цікавого.

«Світ-інфо» — газета для кожного з вас!

Кожному читачеві газети — ще одного-двох читачів

Прочитавши нашу газету, покажіть її своїм друзям, знайомим, колегам, запропонуйте також передплатити. Чим більше буде передплатників, тим міцнішою буде «Світ-інфо» в інформаційному просторі області.

Архів газети — на її сайті

Ось уже кілька місяців, як створено в Інтернеті сайт нашої газети «Світ-інфо». Його адреса: http://svit11.wordpress.com

За цей час рахунок кількості його відвідувачів уже пішов на п'яту тисячу. Насамперед, звичайно, з України. Інші — з усіх континентів, переважно це українці діаспори. Ось звідки заходили на сайт читачі газети: США, Австралія, Канада, Великобританія, Німеччина, Італія, Іспанія, Нідерланди, Польща, Хорватія, Ізраїль, Росія, Білорусь, Литва, Грузія, Казахстан, Норвегія, Зімбабве (тобто й Африка).

Друковані видання й Інтернет доповнюють одне одного. Сайт газети, в тому числі для наших передплатників, цікавий тим, що там розміщено весь архів, всі номери «Світ-інфо» за більш як 4 з половиною роки виходу газети. Так що на сайті ви можете прочитати будь-які публікації всіх номерів, скопіювати їх. А читати там є що.

Тільки факти

Гройсман назвав Пенсійний фонд «дірою» розміром у 150 мільярдів. А що ж далі, пане Прем'єре?

Пенсійний фонд, дефіцит якого становить майже 150 млрд гривень, є «дірою» для держбюджету і викликом для теперішніх пенсіонерів. Про це в інтерв'ю УНІАН заявив Прем'єр-міністр Володимир Гройсман: «Це діра майже у 150 млрд. І це величезний виклик для всієї держави. Для тих, хто вже зараз пенсіонери, — це виклик де-факто. Бо третина людей в країні сидить на мінімальній пенсії. Це — знущання. Таку систему треба перебудовувати».

Він наголошує, що є й інші проблеми, «які не вирішувалися десятиріччями». «В Україні два з половиною мільйони громадян, які не роблять внесків до Пенсійного фонду. Але, коли вони виходять на пенсію, йдуть до ПФ за пенсією, як по свячену воду. Чи це справедливо стосовно десятків мільйонів інших громадян? Ні, несправедливо. Тут треба теж знайти рішення».

Як повідомлялося, з 12,5 млн пенсіонерів, які живуть в Україні, 7,5 млн мають розрахунковий базовий розмір пенсії, менший за прожитковий мінімум, через те, що від 2012 року уряд не проводить перерахунку раніше призначених пенсій. Для вирівнювання пенсій необхідно проводити щорічний перерахунок пенсій або осучаснення. Однак він не проводився від 2012 року. Через це є пенсіонери, які отримують пенсію в розмірі 920 грн при мінімальному її розмірі на сьогодні 1074 грн.

Бліц-інформ

IV форум ділових та професійних жінок

Він проходить сьогодні, 20 жовтня, з 9.00 до 18.00 у Чернігівському навчально-методичному центрі профспілок (вул. Шевченка, 105-а). Мешканцям міста й області є що подивитися на цьому форумі.

Мікрорайону Бобровиця конче необхідні школа й дитсадок

У Деснянській райраді Чернігова відбулися громадські слухання мешканців мікрорайону Бобровиця щодо необхідності спорудження тут нових школи і дитсадка. Усі присутні підтримали цю ідею. Адже сьогодні тамтешня школа розкидана в чотирьох приміщеннях, найстаріше з яких збудоване 1929 року. У мікрорайоні нині — 1089 дітей, а в цій школі навчається всього 202. За планом майбутня школа має бути більшою, розрахованою на навчання тут дітей з першого по одинадцятий чи дванадцятий класи.

Планується і спорудження дитсадка, адже найближчий до мікрорайону сьогодні переповнений.

Щодо фінансування — це мають вирішувати депутати на сесії міської ради.

Учні збирають відпрацьовані батарейки

Від дня встановлення першого боксу зі збору відпрацьованих батарейок у чернігівських школах минуло майже півтора роки. Громадська організація «Еко Місто» підбила підсумки акції і нагородила учасників. Волонтери «Еко Міста» проводили лекції про негативний вплив батарейок на навколишнє середовище і про необхідність їх правильної утилізації.

Майже за 2 роки спільними зусиллями педагогів і учнів було зібрано 100 000 елементів живлення (більше 2 тонн)! А отже, тисячі кубометрів ґрунту і води врятовані від потенційного забруднення свинцем, ртуттю, кадмієм та іншими шкідливими речовинами.

Активісти «Еко Міста» відвідали всі школи-учасниці і вручили грамоти педагогам та найактивнішим учням.

Найбільше батарейок зібрали учні школи №1 — 13 465 елементів.

Краще особисте досягнення має учениця школи №27 Марина Тищенко, яка зібрала 1051 батарейку!

Акція триває.

«Десна» знову виграла і готова до прем'єр-ліги

У черговому турі чемпіонату України з футболу чернігівська «Десна» перемогла в гостях столичний «Арсенал» — 2:1. Лідирує в турнірі «Іллічівець» із Маріуполя, що багато років виступав і у прем'єр-лізі. А за другу путівку до вищого ешелону нашого футболу ведуть боротьбу «Верес» із Рівного й «Десна». Наші поки що на третьому місці, але всього на очко відстають від суперника.

«Десна» планує в зимове міжсезоння посилення складу і готова виступати у прем'єр-лізі. Про це заявив виконавчий директор клубу Ігор Ушарук, який додав, що перед командою немає жодної заборгованості — ні щодо зарплати, ні щодо преміальних.

На скандальному будівництві навпроти Єлецького монастиря активізувалися роботи

17 жовтня на будівельний майданчик по вулиці Князя Чорного завозили бетонні блоки для фундаменту.

Скандал довкола цієї забудови триває вже не перший рік. Її то призупиняють через численні порушення юридичного плану, то знову продовжують.

Наркотики ведуть на лаву підсудних

Поліція Чернігова затримала кримінальну пару, що грабувала жінок міста, здебільшого ввечері. Ними виявилися наркозалежні 37-річний чоловік та 33-річна жінка, раніше судимі за майнові злочини. Вони скоїли кілька нападів і пограбувань. Чоловік погрожував жертвам ножем, а жінка в цей час відбирала в них прикраси, гроші. Цінності здавали в ломбард, за отримані й награбовані гроші купували наркотики.

Порушена кримінальна справа за статтями про розбій і грабунок, за що загрожують тривалі терміни ув'язнення.

Кувалдою — по капсулі

Влада і громада знову не чують одне одного

Черговий будівельний скандал у Чернігові знову засвідчив розрив між владою і громадськістю чи, може, маніпуляцію цією «громадськістю».

12 жовтня: влада урочисто закладає капсулу на місці спорудження житлового будинку біля березового гаю

Парк «Березовий гай» — одне з улюблених місць відпочинку чернігівців. Поблизу нього протягом року компанія «Укрсівербуд» спорудить 120-квартирний 10-поверховий житловий будинок.

12 жовтня представники влади області, міста й забудовник урочисто заклали на місці будівництва пам'ятну капсулу й посадили на галявині поблизу парку калинову алею.

Виступаючи на урочистостях, голова Чернігівської обласної державної адміністрації Валерій Куліч зазначив, що в новому будинку 14 квартир нададуть учасникам антитерористичної операції. І додав: «Минулого року ми надали учасникам АТО 23 квартири, в нас діє програма з надання житла учасникам бойових дій, які втратили кінцівки. І мені дуже приємно, що ми розпочинаємо програму щодо забезпечення учасників АТО житлом. Я сподіваюся, що ми кожного року до Дня захисника України будемо закладати нове житло для учасників АТО».

Замовник будови — управління капітального будівництва Чернігівської ОДА, якому ділянка передана в постійне користування.

«Укрсівербуд» обіцяє завершити будівництво за рік, до наступного Дня захисника України. Голова компанії Віктор Вереша запевнив на урочистостях, що зелена зона довкола будови буде повністю збережена. Але саме в цьому засумнівалися мешканці довколишньої території, що й показали найближчі події.

15 жовтня: чернігівці кувалдою вибивають пам'ятну капсулу і зносять паркан довкола планованої забудови

Сотні чернігівців зібралися на мітинг проти будівництва біля «Березового гаю». Вони прибрали з галявини паркани та за допомогою кувалди дістали капсулу, яку 12 жовтня урочисто заклали на місці будівництва представники влади.

Чи громадськість сама зорганізувалася на акцію, чи її хтось уміло направляв? Начебто все організували екологічні активісти. Принаймні там не було депутатів міської ради, обраних від цієї території — від партій «Наш край» та «Батьківщина». Натомість були депутати міськради від «Самопомочі» та «Демальянсу». Від останньої — особливо відзначався Ігор Андрійченко, котрий свого часу балотувався і в мери, і в парламент. Екологічні активісти посадили на місці будівництва деревця.

* * *

Думки чернігівців щодо цього будівництва різні. Одні вважають, що знову нищаться зелені зони міста. Інші — що все буде гаразд з екологією, а житлове будівництво треба вести, особливо враховуючи міські проблеми з житлом.

А влада вчергове демонструє невміння знаходити спільну мову з громадянами, роз'яснювати їм свої наміри. У результаті — акції протесту, цілком можливо — для чийогось піару.

Фото: Андрій Тіток
SVOBODA.FM

З публікації Андрія Тітка на SVOBODA.FM/ за 16.10.2016:

Про те, що поблизу березового гаю будуть побудовані не один 120-квартирний будинок, а одразу 3, які без винищення дерев не побудуєш, присутні під час закладення капсули високопосадовці тактично промовчали.

Потрібні робочі руки

На Чернігівщині в роботодавців бракує водіїв, трактористів, токарів, слюсарів, електрогазозварників, електромонтерів, продавців, кухарів, швачок. Чимало вакансій і для громадян без спеціальної підготовки — підсобних робітників, прибиральників, сторожів, вантажників.

Протягом січня – вересня послугами державної служби зайнятості в області скористалися понад 34 тисячі шукачів роботи. З них майже 10 тисяч отримали роботу. 140 осіб започаткували власну справу, отримавши одноразову виплату допомоги з безробіття. Більше 4 тисяч безробітних за направленням служби зайнятості набували нових професій та підвищували кваліфікацію, 6,4 тисячі — брали участь у громадських та інших роботах тимчасового характеру.

За такої кількості вакансій на роботу в області станом на 1 жовтня на обліку в центрах зайнятості налічувалося 12,1 тис. безробітних.

Діти в інтернатах потребують уваги

У 18 інтернатах області виховуються 2205 дітей, позбавлених батьківського піклування. Проте лише 171 малюк не має біологічних родичів, решта під опікою держави опинилися через складні життєві умови.

Але, як би не старалися вихователі інтернатів, приділити максимум уваги кожній дитині вони просто не в силах. Тому питання реформування таких закладів назріло в Україні.

Перші шість областей, серед яких і Чернігівська, будуть долучені до програми переформатування системи за підтримки Світового банку реконструкції і розвитку.

Найперше — максимальне охоплення дітей, позбавлених батьківського піклування, сімейними формами виховання. Йдеться про створення дитячих будинків сімейного типу, прийомних та патронатних сімей, в останніх малеча зможе перебувати від трьох до шести місяців.

Наступний пріоритет — виховання дітвори у відкритому просторі, щоб малеча навчалася у звичайних школах і жила максимально повним життям, як і дітлахи в інших родинах.

В Україні ще не готова нормативно-правова база для таких реформ. Першим кроком може стати ухвалення Закону «Про освіту».

Афіша

Репертуар на жовтень

Чернігівський академічний театр ім. Т. Шевченка

23 — Ю. Васюк «Неймовірні пригоди Тузика». Казка. 12.00.

23— «ЖадOFF», за п'єсою О. Островського «Дохідне місце». 19.00.

31— «Планета Голлівуд». Музика з кінофільмів. 18.00.

Театр і Національний академічний духовий оркестр України.

Чернігівський Молодіжний театр

20 — Б. Брехт «Матінка Кураж та її діти».
21— П. Яценко «Повернення придурків».
22 — А. Чехов «Іванов».
23 — Г. Горін «Поминальна молитва».
За творами Шолом-Алейхема.
27 — К. Хіггінс, Ж.-К. Кар'єр «Гарольд і Мод».
29 — Р. Бредбері «451 за Фаренгейтом».
30 — Ж. Ануй «Оркестр».
Мала сцена:
25 — Й. Бродський «Мармур».

Ювілеї

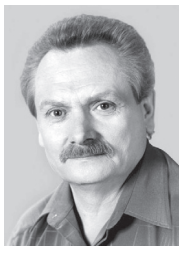

Шевченківському лауреату, поетові Дмитру Іванову 22 жовтня виповнюється 70. З роси й води!

Ретроспекція для Дмитра Іванова

Назад на півстоліття — в шістдесяті
Майнем уявно (хто ж забороня?).
Тоді ще молодим і нежонатим
Усі дівчата нам були рідня.

Та уклонімось істині — не містиці,
Не прикликаймо в поміч дів і див:
Я вже служив тоді у журналістиці,
Ти ж строкову у військові служив.

В літстудії ж були ми всі спудеї,
Зіходились, як сестри та брати.
А як тобі потрапити на неї,
В позачергове звільнення піти?

Статут військовий, мо', якось поборемо:
Хай залізнична вибача чота.
І я дзвоню суворому майорові,
А він бере й мораль мені чита.

Вважає, що рече щось суперзнакове,
Насправді ж — про вербу з плодами слив.
Отак люб'язно ми перебалакали,
І він тебе до друзів не пустив.

Літа-літа, немов у вирі човники,
Не зупинити їх невтомний чвал…
Чи став отой майор хоч підполковником?
А ти в поезії сьогодні — генерал.

Олександр ОЛІЙНИК

Дмитро Скидан: життя в музиці

75 років виповнилося 10 жовтня Дмитрові Скидану — художньому керівнику та баяністу-акомпаніатору багатьох хорових колективів Чернігівщини. Лише в обласному центрі — це «Калина», «Десна», «Ветерани війни», «Діти війни». А ще Дмитро Дмитрович вів хори з Березни, Куликівки, Київки. Ювіляр родом із Володимирівки, що в Городнянському районі. Нині працює з народним аматорським хором «Калина», якому присвятив понад 30 років, та колективом «Діти війни».

Покровський ярмарок у Ніжині

XX Покровський ярмарок відбувся в Ніжині 8 жовтня. Це одне з найулюбленіших свят у місті, нагода зустрітися з друзями, родичами, побачити яскраву концертну програму, купити продукцію місцевих виробників, фермерів, майстрів, скуштувати традиційні ніжинські страви, познайомитися з територіальними громадами.

Розповідає міський голова Анатолій Лінник: «Під «містечко майстрів» ми віддали центральну вулицю Гоголя. Сьогоднішній ярмарок — рекордний за кількістю учасників, це понад 1200 осіб. Традиціям ярмаркування в нашому місті — майже 400 років. Ніжин завжди був центром торгівлі, тут селилися ремісники, торговці, купці, що було визначальним для розвитку цієї території. На рік проводилося три ярмарки. Тож ми відроджуємо національні традиції».

Благословив учасників і гостей свята настоятель храму на честь Покрови Божої Матері в м. Ніжині митрофорний протоієрей Михаїл.

Центральною площею міста пройшли учасники фестивалю історичної реконструкції, що проводився в Ніжині вперше, свою вправність продемонстрували сучасні козаки на залізних конях — байкери. На сцену піднялися й дві пари молодят, які стали на шлюбний рушничок саме того дня. Свою творчість мешканцям і гостям Ніжина дарували місцеві співаки, спортсмени, музиканти, акробати.

Народний депутат, представник ніжинців у парламенті України Олександр Кодола нагадав, що нині Ніжин претендує на перемогу в конкурсі «7 чудес України: історичні міста та містечка». Він закликав голосувати за Ніжин на сайті проекту.

Багато років на Покровський ярмарок приїздить і делегація Чернігівського земляцтва в Києві. Голова земляцтва Віктор Ткаченко теж привітав учасників свята.

Медіа-центр «Моє місто»

Берегти пам'ять

«Інтермеццо» запрошує до нової музейної кімнати

Ознайомитися з історією національно-визвольної боротьби XX – XXI століття — зокрема, дізнатись, яке місце в цих подіях належить чернігівській молоді, відтепер можна в новій музейній кімнаті «Молодь у революційних подіях: 1917 – 1920 та 2014 – 2016 років».

Її відкриття відбулося 12 жовтня в культурно-мистецькому центрі «Інтермеццо» (м. Чернігів, вул. Шевченка, 9) до Дня захисника України.

Експозиція містить особисті речі українського діяча Романа Бжеського, учасників Революції Гідності та АТО.

Ідея створення музейної кімнати належить Чернігівській міській громадській організації Суспільної служби України (керівник — Тетяна Жогалко). Реалізувати проект допомагала волонтерська мережа «Вільні люди», члени «Самооборони Майдану», (координатор проекту — Олександр Ясенчук). Фінансову підтримку з обласного бюджету в рамках Програми сприяння розвитку громадянського суспільства «Чернігівська громада» на 2016 – 2020 роки здійснював Департамент інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю ОДА.

Таємниці «Братства самостійників»

У культурно-мистецькому центрі «Інтермеццо» відбулася презентація телефільму про «Братство самостійників». Це таємна націоналістична організація початку XX століття, яка мала стосунок і до Чернігівщини. На обласному телебаченні в рамках своєї авторської програми «Казки для дорослих» журналістка Ірина Воробей зняла фільм про діяльність таємного братства.

Воно було створене 1913 року. Учасники братства пропагували націоналістичну ідею вільної України. До організації в Чернігові входили, зокрема, Павло Тичина, Аркадій Казка, Василь Еланський. Ідея створення фільму виникла у внучатого племінника Аркадія Казки Михайла Байдакова.

На презентації в «Інтермеццо»: Михайло Байдаков, Ірина Воробей, Володимир Бойко

Ірина Воробей у своїй програмі «Казки для дорослих» не раз торкалась історичних тем, які мало відомі жителям області. Залучившись підтримкою істориків Володимира Бойка і Тамари Демченко, вона зробила цей фільм. Багато тодішніх подій описано у книжці Романа Бжеського «Прелюдія поступу», цитати з якої використовували у фільмі. Посприяли створенню фільму й актори обласного Молодіжного театру Микола Бичук та Євген Сидоренко, які знімалися в сценах.

12 жовтня в ефірі «Сівер-Центру» пройшла прем'єра фільму.

Книга пам'яті про Радуль

В обласній бібліотеці ім. В. Короленка відбулася презентація «Книги пам'яті селища Радуль Ріпкинського району Чернігівської області».

Видання, присвячене світлій пам'яті радульців, які загинули на фронтах Другої світової війни та в локальних військових конфліктах, представив автор-упорядник із Києва Олександр Асадчев. Він наголосив, що поштовхом до створення цього мартирологу стало те, що досі напівзабутими залишаються тисячі імен земляків, які полягли в бою чи й досі вважаються зниклими безвісти. У книзі є і короткий історичний нарис про селище Радуль.

На Чернігівщині це перша книга пам'яті конкретного населеного пункту.

Музей Коцюбинського запрошує

Проект «Михайло Коцюбинський — знайомий незнайомець»: зустріч восьма «Нащадки Коцюбинських»

У родині Коцюбинських росло четверо дітей: Юрій, Оксана, Ірина, Роман. Життя їх плинуло розмірено: щасливе дитинство в колі гармонійної родини, навчання в гімназії, плани на майбутнє.

Перший важкий удар долі — смерть батька 1913 року. А потім — 1917-ий, який перемолов життя мільйонів людей. І молодші Коцюбинські не стали винятком.

Як склалися долі всіх чотирьох? Чому сини великого українця Михайла Коцюбинського сприйняли ідеологію більшовизму?

Куди закинула доля сучасних нащадків письменника?

На ці та багато інших запитань шукали відповіді на черговій зустрічі проекту «Михайло Коцюбинський — знайомий незнайомець». Говорили про життєвий шлях дітей і нащадків Михайла Михайловича та Віри Устимівни.

Атмосфера сімейного затишку, духмяний чай та цікава розповідь зібрала гостей проекту до затишної музейної зали. За переглядом родинних фотографій із фондів музею та особистих фотоархівів сучасних представників роду Коцюбинських розмова пішла не лише про дітей письменника, а й про життєвий вибір на тлі буремних періодів.

Наступна зустріч проекту — 11 листопада. Гості побувають на «літературній суботі» в Михайла Коцюбинського.

Вартість квитка — 30 грн. Кількість місць обмежена. Попередній запис на участь обов'язковий! ***Тел. для довідок: 4-10-03; (063) 065- 61-49; (097) 465-70-91.***

Вишиване диво Валентини Боровик

«З любов'ю до життя» — так відома чернігівська майстриня Валентина Боровик назвала персональну виставку своїх вишитих картин, яка відкрилася в музеї-заповіднику.

Представлено пейзажі, портрети (зокрема Т. Шевченка, М. Коцюбинського), ікони.

Анонс заходів

До 30 жовтня. Експонування виставки бібліотечних матеріалів «Українські письменники про АТО».

26 жовтня. Поетичний вечір з нагоди дня народження Івана Драча.

Протягом місяця. Майстер-класи на замовлення шкіл.

Детальніше про заходи в музеї-заповіднику М. Коцюбинського — на сайті ***https://vk.com/kotsubinsky_museum***

Довідки за тел.: 4-10-03; 4-43-26. Адреса музею: м. Чернігів, вул. Коцюбинського, 3.

Бліц-інформ

У Новгороді-Сіверському демонтували останній на Чернігівщині пам'ятник Леніну

Це відбулося 8 жовтня. Демонтаж провела міська влада. До цього міський голова, представник «Опозиційного блоку» Олег Бондаренко, тривалий час ігнорував вимоги Закону про декомунізацію. У місті ще залишаються давні зображення Леніна і Сталіна на водонапірній вежі.

У Сокиринському ліцеї вшанували Григорія Галагана

Григорій Павлович змолоду займався благодійництвом, основні об'єкти — освіта і просвітницька діяльність. За його ініціативою й за матеріальної підтримки відкрили гімназію у Прилуках (1874) й багато народних шкіл, а також колегію в Києві (1871).

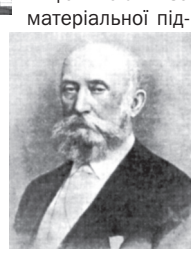

У старовинному палаці Галаганів у Сокиринцях нині аграрний ліцей. Тут відбувся тиждень вшанування Григорія Галагана. Учні ліцею переглянули фільми про мецената; в бібліотеці провели літературний вечір; організували культурно-пізнавальну програму, знайомство з садибою Галаганів.

Григорій Галаган свого часу створив у Сокиринцях зразковий навчально-виховний заклад, який проіснував за рахунок його сім'ї майже 50 років.

Видання й телефільм «Українські голови в Баварії»

У Чернігові презентували книжку й телефільм «Українські голови в Баварії». Йшлося про інформаційно-освітній візит міських і селищних голів області до баварського міста Кемптен. Відбувся він на початку червня 2014 р. у рамках проекту зі сталого розвитку селищ та малих міст Сіверського краю, що здійснювався за підтримки Фонду Ганса Зайделя. Телефільм висвітлює діяльність органів місцевого самоврядування в баварському місті: благоустрій, будівництво, водопостачання та водовідведення, використання історико-культурної спадщини, збір та утилізацію сміття. Про це розказав автор сценарію та режисер фільму Володимир Бойко. Своїми враженнями поділилися учасники поїздки.

Близько десяти регіональних телекомпаній узяли фільм до своїх програм. Переглянути фільм можна за посиланням: http://goo.gl/OrLGnb.

Тролейбус №10 їде до «Сіверянки»

У Чернігові від 17 жовтня внесено зміни до схеми тролейбусного маршруту №10 «Бобровиця – ЗКВ». Цей маршрут продовжено від зупинки «Бобровиця» до вул. Малиновського з кінцевою зупинкою «Сіверянка». Зміни внесені з метою поліпшення надання транспортних послуг населенню.

22 жовтня в Гоголівському університеті Ніжина — День відкритих дверей

Університет запрошує учнів і випускників освітніх закладів та їхніх батьків. У програмі: зустріч із ректором університету, деканами факультетів; ознайомлення з правилами прийому та особливостями вступної кампанії 2017 року; відвідування музеїв, лабораторій, спортивних залів, комп'ютерних класів та аудиторій.

Початок — о 10.00 в актовій залі нового корпусу. Адреса: м. Ніжин, вул. Графська, 2.

Про все, що хвилює, що наболіло

Бліц-інформ

Мисливці Чернігівщини обурені

Кількість членів Товариства мисливців та рибалок на Чернігівщині зменшується, бо люди невдоволені ситуацією в мисливському господарстві області. Кажуть, багатії відбирають кращі угіддя, звірів меншає, браконьєри взагалі знахабніли.

На звітно-виборчій конференції обласної ради Товариства мисливців і рибалок відверто говорили про ці проблеми.

«Я проїхав областю і поговорив із молоддю. Там бунти назрівають. Є угіддя, а немає звіра, або є звір, а угіддя — у приватній власності», — сказав Віталій Довбах, голова ради мисливців та рибалок Чернігова.

«Браконьєри знахабніли, а сучасна техніка робить їх невловимими й безкарними. Тому для ефективної охорони мисливських угідь потрібна державна служба, за прикладом Білорусі та європейських держав», — вважає Олена Сачок, голова обласної ради мисливців та рибалок.

ChelineTV

У 80 років життя змушує

їхати електричкою обробляти город і тягати «кравчучку»

5 жовтня о 12.15 на залізничній станції імені Бориса Олійника, що в райцентрі Куликівка, 80-річна жителька Чернігова Ганна З. потрапила під потяг. Вона приїхала на дачу, що неподалік станції. Переходила залізничні колії за 200 метрів від перону, тягла важку тачку — «кравчучку». У той час їхав потяг «Санкт-Петербург – Київ». Машиніст кілька разів сигналив, проте жінка, мабуть, думала, що встигне проскочити. Але потяг таки вдарив її. У важкому стані жінку доставили в Куликівську райлікарню. У неї — переломи стегна, плечової кістки, травматичний шок. Медики надали жінці невідкладну допомогу.

Після біди у Василькові

перевірять і стан чернігівських шкіл

Після того, як 11 жовтня стався обвал стіни школи №6 у місті Васильків Київської області, міністр регіонального розвитку Геннадій Зубко повідомив, що по всій Україні відбудеться перевірка шкіл, побудованих до 1980 року. Вивчатиметься, зокрема, стан фундаментів і комунікацій.

У Чернігові більшість будівель, де розміщені навчальні заклади, зведені до 1980 року. А школу № 23, що на Бобровиці, збудували ще 1929 року. 1 вересня в школі №22 провалилася підлога. Так що старанно перевірити школи необхідно.

Гриби: 4 жертви

Станом на 10 жовтня в Чернігівській області було зареєстровано 12 випадків отруєння грибами. Постраждала 21 особа, в тому числі двоє дітей. Четверо людей померли, зокрема одна дитина.

Хоча грибний сезон уже завершується, не виключені нові отруєння. Тому фахівці ще раз попереджають: будьте обережні з грибами, особливо при їх збиранні. Не купуйте грибів на стихійних ринках чи автошляхах.

Повним невіглаством є так звані домашні «методи визначення», чи отруйні гриби, скажімо, з використанням срібної ложки або цибулини.

Якщо після вживання грибів з'явилися нудота, блювота, головний біль, галюцинації, біль у животі, негайно викликайте «швидку допомогу».

Щоб усі були здорові

Безкровна хірургія впроваджується і в області

Під час медичної конференції «Новітні технології в онкохірургії та гінекології», що відбулася у Снов'янці, обговорили метод зварювання судин і розтину біологічних тканин за допомогою електрокоагулятора. Організаторами конференції стали українське підприємство «Свармед», обласний онкологічний диспансер, Національний інститут раку та Національна медична академія післядипломної освіти ім. П. Шупика.

Апаратура, яка здійснила прорив у вітчизняній хірургії, виробляється українським підприємством. Як зазначив директор «Свармеду» Дмитро Кункін, апарат значно нижчий за ціною і не поступається за якістю іноземним аналогам, є портативним (важить усього 3 кг).

За «зварювальниками в білих халатах» — майбутнє, адже метод скорочує період оперативного втручання утричі, малотравматичний, зводить до мінімуму крововтрати та післяопераційні ускладнення.

Новітні технології впроваджуються й на Чернігівщині, зокрема в онкодиспансері, міському пологовому будинку, обласній дитячій лікарні, 2-ій міській лікарні.

Як зазначив головний лікар онкодиспансеру Валерій Зуб, метод відмінно зарекомендував себе в урології, гінекології, торакальній хірургії. Чотири з шести операційних укомплектовані електрокоагуляторами. На рахунку хірургів закладу вже певна кількість вдалих оперативних втручань саме за допомогою методу зварювання.

Так зване «зварювання» ефективно зарекомендувало себе і в умовах бойових дій на Сході нашої держави, про що сповістив на конференції співзасновник Першого мобільного медичного шпиталю України Геннадій Друзенко.

Чергові «реформи» медицини: скорочення ліжок і «оптимізація» закладів

На Чернігівщині впорядкують мережу лікарняних закладів, скоротять ліжковий фонд і створять госпітальні округи.

Такі перспективи реформування медичної галузі було обговорено на розширеному засіданні колегії обласного Управління охорони здоров'я.

Як наголосила заступник голови – керівник апарату облдержадміністрації Наталія Романова, невеселі прогнози очікуються на наступний рік у медичній галузі:

«Проектом бюджету передбачено фінансування лише 47% медичних потреб. Таким чином держава вимагає оптимізації мережі медичних закладів, скорочення ліжкового фонду. Адже, якщо в середньому по Україні на кожні 10 тисяч населення припадає 72,35 лікарняного ліжка, то на Чернігівщині ця цифра становить 99,59».

Однак у столиці мали б розуміти, що так механічно рахувати не можна, адже в нашій області не багато ліжок, а мало населення, тому й така пропорція.

За словами начальника Управління охорони здоров'я Петра Гармаша, для мереж лікарень регіонів області пропонується три рівні надання стаціонарної допомоги: лікарні інтенсивного лікування першого (базового) рівня (переважно планового лікування), регіональні лікарні інтенсивного лікування другого рівня (в обраних географічних центрах регіональних округів) та обласні лікувально-діагностичні центри.

Тому в області пропонується створити п'ять регіональних медичних округів, які матимуть збалансовану кількість ліжок різного профілю, розташованих у місцевих та регіональній лікарнях. Центри таких округів будуть у Чернігові (два), Ніжині, Прилуках та Мені.

Крім того, передбачається створення міжрайонних акушерських відділень, центрів надання спеціалізованої кардіологічної допомоги та лікувально-діагностичних центрів. Фінансування регіональних медустанов здійснюватиметься за допомогою міжбюджетних трансфертів.

Жінок запрошують для безкоштовної консультації і обстеження

Від 2005 року 20 жовтня проводиться Всеукраїнський день боротьби із захворюванням на рак молочної залози. Цього дня в Чернігівському обласному онкологічному диспансері відбудеться «День відчинених дверей» за підтримки громадських організацій міста. Також в акції бере участь кожне з поліклінічних відділень міста, обстеження та діагностика мамологічних захворювань відбуваються і в кожному районі області.

Як зазначив головний лікар онкодиспансеру Валерій Зуб, рак молочної залози — одне з найпоширеніших онкологічних захворювань серед жінок. Тому в усьому світі розгорнулася кампанія щодо боротьби з цією хворобою.

Безкоштовний консультативний прийом громадян онкологами-мамологами проводитиметься в поліклінічному відділенні онкодиспансеру 20 жовтня з 9.00 до 15.00.

Безкоштовні ультразвукові та мамографічні дослідження молочних залоз проводитимуться за наявності медичних показань, після огляду лікарем онкодиспансеру — за направленням лікарів-мамологів.

Довідки за телефоном реєстратури поліклінічного відділення онкодиспансеру: (0462) 5-30-07.

Вакцини вистачає не всякої

Про це повідомила Людмила Кривець, головний позаштатний спеціаліст з педіатрії Управління охорони здоров'я обласної державної адміністрації, заступник головного лікаря Чернігівської обласної дитячої лікарні.

За її словами, складна ситуація з вакцинами для щеплення дітей поступово починає виправлятися: вакцини надходять в область і розподіляються по медустановах. Але їх усе ще не вистачає.

Нині область забезпечена вакциною проти дифтерії, правця, кашлюку на 28,4% від річної потреби, КПК (вакцина проти кору, паротиту і краснухи) на 39,5%, вакциною проти гепатиту В — на 25%, Hib-вакциною — на 46,1%, АДС (вакцина проти дифтерії і правця) — на 70,4%. Бракує і вакцини АКДС (проти дифтерії, коклюшу, правця). Вакциною проти поліомієліту область забезпечена в повному обсязі.

«Що стосується вакцин і сироваток, які не внесені до календаря щеплень, то влітку ми отримали вакцину проти сказу, і зараз повністю нею забезпечені», — зазначила Людмила Кривець.

Протиправцеву сироватку за державні кошти чернігівські медустанови не отримали, але її можна купити в аптеках області. Сироватки проти дифтерії нині немає. Проти ботулізму є всього одна доза сироватки — в обласній дитячій лікарні.

Чи не забагато «гуляє» зброї?

Біля сільського клубу вибухнула граната

8 жовтня до клубу одного із сіл Бобровицького району приїхали невідомі молодики і вчинили бійку із застосуванням ножа та гранати. Осколкових поранень від неї зазнали троє осіб.

Того ж дня поліція затримала підозрюваного в замаху на вбивство. Ним виявився житель Бобровиці. Відкрито кримінальні провадження за статтями «замах на вбивство», «незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами» та «хуліганство».

Із гранатомета — по оселі

Два інциденти в одну ніч сталися наприкінці вересня у Бахмачі. Вночі пролунав вибух у дворі жителя райцентру. Поліція встановила, що вибухнула реактивна протитанкова граната (РПГ-26). У помешканні живе пенсіонер зі своїм сином. Унаслідок вибуху уламками реактивної гранати пошкоджені ворота господарства і віконне скло.

* * *

Житель райцентру повідомив поліції, що вночі сусіди чули звук вибуху у дворі його сина. Поліція встановила, що за вказаною адресою мешкає підприємець, який знаходиться в Криму, де родина має будинок. На відстані 1,5 м від вхідних дверей було виявлено важіль і уламки гранати. Унаслідок вибуху постраждалих осіб немає.

Поліція відкрила кримінальне провадження за частиною 4 статті 296 Кримінального кодексу України (хуліганство, вчинене із застосуванням вогнепальної або холодної зброї чи іншого предмета) — карається позбавленням волі на строк від трьох до семи років по обох інцидентах.

Фотофакти

Сходи для альпіністів

Поки в Чернігові вкладають мільйони гривень у благоустрій (реконструкція скверів, алей, спорудження фонтанів), що, безумовно, радує, якось забувають про деякі дрібні негаразди. Наприклад, про ці сходи, що ведуть на пагорб до Катерининської церкви. Історичний центр міста, тут бувають і туристи. Не дай боже, хтось із чернігівців чи гостей міста зламає ноги на цих сходах. Невже так багато коштів треба на ремонт?

Життя із «кравчучками» й торбами

Типова сцена на вокзалі Чернігова. Надзвичайно загартовані наші українські жінки! Кажуть, якби такі візки, торби й сумки потягали жіночки з Європи, вони б попадали. Наші витримують і не таке…

Фото Петра Антоненка

А що змінилося після Майдану?

Президент: «Україна перебуває в стані війни». Виходить, усе-таки не АТО?

Президент Петро Порошенко заявив 15 жовтня в Чугуєві Харківської області під час передачі військової техніки для армії: «Ймовірність ескалації конфлікту залишається значною. Ті, хто не відчуває цього, мають зрозуміти: країна зараз перебуває у стані війни. Захист, оборона нашої держави — справа не лише Збройних сил, а всього українського народу». І далі: «У випадку повномасштабного російського вторгнення, яке ми, на жаль, не виключаємо, ми готові дати гідну відповідь».

У справі про диктаторство Януковича досі немає підозрюваних

Голова парламентського комітету з питань запобігання та протидії корупції Єгор Соболєв повідомив: «Розслідування у справі по суддях Конституційного Суду, які дали Януковичу диктаторські повноваження, розпочалося більше двох років тому, і по ньому досі немає підозрюваних. Ці судді продовжують працювати в Конституційному Суді, один із них, Юрій Баулін, навіть очолює суд».

За його словами, в Генпрокуратурі зазначили, що «проводяться необхідні слідчі заходи».

Одразу після зміни влади 2014 року парламент ухвалив постанову про те, що 2010 року судді КСУ дозволили Віктору Януковичу узурпувати владу. Депутати вирішили, що судді порушили присягу і мають бути звільнені. Рада навіть замінила свою квоту в КСУ і запропонувала з'їзду суддів і Президенту зробити те саме.

Коли обрали Президентом Петра Порошенка, він міг замінити суддів Конституційного Суду, але цього робити не став.

Генпрокуратура досі нікого не підозрює в отруєнні Ющенка.

Минуло 12 років після злочину…

Генпрокуратура досі нікому не повідомила про підозру в рамках розслідування кримінального провадження про отруєння колишнього президента Віктора Ющенка, ще коли він був кандидатом — під час виборчої кампанії осені 2004 року.

У відомстві не повідомили, чи здавав Ющенко кров на аналіз, який був необхідний ще наприкінці 2014 року для передачі справи до суду.

Наприкінці жовтня 2011 року Генпрокуратура заявила, що погоджує з Ющенком лабораторію для повторного аналізу крові у справі про його отруєння.

Дії сепаратистів розслідують два з половиною роки

Прокуратура оскаржить рішення Київського райсуду Харкова про можливість виходу під заставу підозрюваних в організації та активній участі в масових заворушеннях під час захоплення Харківської ОДА в квітні 2014 року Єгора Логвинова і Спартака Головачова. Про це заявив прокурор Харківської області Юрій Данильченко.

У свою чергу глава Адміністрації Президента Ігор Райнін назвав ситуацію яскравим прикладом необхідності внесення змін до «закону Савченко». «Там проблема глибше — вони сиділи 2,5 роки. У матеріалах справи докази (їх провини), і прокуратура вимагає 5 років. Тобто фактично в кінці жовтня за законом Савченко вони мали б узагалі бути звільнені (якби суд виніс обвинувальний вирок). Це яскравий приклад того, що «закон Савченко» потрібно змінювати», — сказав Райнін.

Те, що називають «законом Савченко», — насправді колективний законопроект шістьох депутатів парламенту, в тому числі Надії Савченко. Ним внесено зміни до Кримінального кодексу України, згідно з якими день перебування під арештом під час слідства зараховується за два дні при винесенні вироку підслідним. Дійсно, якщо людина вже відсиділа за ґратами рік під час слідства, то при винесенні вироку терміном 2 роки ув'язнення її вже можна відпускати після суду. Закон був спрямований проти усталеної, на жаль, практики, коли слідство тягнеться роками, і ще невідомо, чи закінчиться звинувачувальним вироком суду. То, може, не «закон Савченко» треба змінювати, а практику, коли слідство тягнеться роками? Навіть коли вина підслідних абсолютно очевидна, як тут, із привселюдним захопленням обласної державної адміністрації.

Раніше Київський райсуд змінив запобіжний захід щодо Спартака Головачова та Єгора Логвинова. 13 жовтня Головачов вийшов на свободу під заставу.

Суд відпустив сепаратиста Корсунського,

якого звинувачували у створенні «ЛНР». Виходить, досить було «співпрацювати зі слідством»

Троїцький районний суд Луганської області звільнив від кримінальної відповідальності й випустив з-під варти Сергія Корсунського, якого звинувачували у створенні терористичної організації «Луганська народна республіка».

В ухвалі суду сказано, що «…Корсунський С. О. добровільно повідомив правоохоронним органам про діяльність терористичної організації «ЛНР» та сприяв розкриттю злочинів терористичної організації «ЛНР».

Під вартою в київському слідчому ізоляторі СБУ він пробув 8 місяців.

Служба безпеки 3 лютого затримала Корсунського, підозрюваного у причетності до терористичної організації «ЛНР», на Полтавщині й доставила його в Київ для проведення слідчих дій. Це сталося після того, як активісти в одному з кафе Києва зняли відео, де зафіксували Корсунського, який разом із лідером луганських терористів Болотовим організовував захоплення Луганської обласної державної адміністрації у квітні 2014 року, з чого й починалися сепаратистський заколот і війна на Донбасі.

Через зниклі документи в Києві на берегах Дніпра — «забудовний хаос»

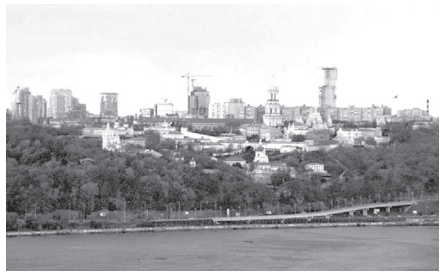

У Києві зникли проекти прибережних захисних смуг річки Дніпро в чотирьох районах: Оболонському, Подільському, Деснянському і Дніпровському. Про це йдеться в сюжеті програми «Схеми».

Вказується, що також відсутні оригінали рішень Київради щодо прибережних захисних смуг, в яких міститься інформація щодо точних координат, де починається захисна межа берега і як саме вона проходить.

«Оригінали зазначених документів відсутні в управлінні екології Департаменту благоустрою і збереження природного середовища Київської міської адміністрації. Саме цей департамент погоджує земельну документацію щодо відведення земельних ділянок, зокрема на березі річки Дніпро».

До управління екології Департаменту благоустрою КМДА документи не були передані після ліквідації Державного управління екології, підпорядкованого Міністерству екології та земельних ресурсів. Ця установа була ліквідована 2013 року.

Міністерство екології інформувало програму «Схеми», що в їхньому архіві оригінали зниклих документів прибережних захисних смуг чотирьох районів Києва теж відсутні.

Київський департамент земельних ресурсів, який готує проекти землеустроїв для відведення земельних ділянок у Києві, теж працює без документів прибережних захисних смуг, ухвалених Київрадою у 2007 та 2009 роках.

У сюжеті журналісти наводять численні приклади проблемних забудов на берегах Дніпра в Києві.

По скільки можна красти:

колишній бухгалтер «Укрспирту» затриманий за звинуваченням у розкраданні спільно з керівником 750 мільйонів гривень

Про це повідомив 15 жовтня Генеральний прокурор України Юрій Луценко: «У результаті роботи ГФС і ГПУ сьогодні затримали головного бухгалтера ГП «Укрспирт» Волощука Р.Я. (період 2012 – 2014 рр.), підозрюваного в розкраданні державних грошей».

За даними Луценка, Роман Волощук за попередньою змовою з тодішнім керівником «Укрспирту» Олександром Хартом перерахував кошти в розмірі 750 млн грн на рахунки фіктивних підприємств, які не здійснювали постачання продукції. Крім того, затриманий підозрюється в ухиленні від сплати податків шляхом безпідставного формування податкового кредиту від ТОВ «Атлас групп», що має ознаки фіктивності, на суму 175 млн грн.

Колишній генеральний директор державного підприємства «Укрспирт» Олександр Харт від травня 2014 року знаходиться в розшуку за підозрою в розтраті держмайна. Харт очолював «Укрспирт» від червня 2012-ого до березня 2014 року.

Родина одного зі столичних прокурорів володіє нерухомістю на 165 мільйонів

На родину прокурора Київської міської прокуратури № 6 Павла Міленіна записано безліч нерухомості в найдорожчих будинках столиці. Загальна вартість майна — понад 165 мільйонів гривень, йдеться в розслідуванні Аліни Стрижак для програми «Наші гроші з Денисом Бігусом».

У 2012 – 2013 роках син колишнього керівника ДАІ України та столичної міліції Олександра Міленіна прокурор Павло Міленін став власником квартири площею 150 кв. м та гаража в одному з найдорожчих будинків столиці — хмарочосі на Кловському узвозі, 7. Ціна квартир до 200 метрів тут нині становить близько 65 тисяч гривень за квадратний метр.

Таким чином, вартість прокурорської квартири може сягати 10 мільйонів гривень, плюс паркомісце вартістю 0,78 мільйона гривень.

Міленін пояснив, що в елітну квартиру почав вкладати від початку її будівництва 2003 року, і він тоді не працював у прокуратурі. Але 2003 року Міленіну було лише 22 роки.

Загалом родина Міленіних має в цьому будинку 5 квартир до 200 квадратів і 5 паркомісць.

У червні 2016 року батько подарував прокурору Міленіну будинок площею 433 кв м. та 10 соток землі під ним у районі столичних Бортничів. Маєток на цій же вулиці набагато меншою площею нині продають за 11,7 мільйона гривень.

Ще 4 квартири, 4 паркомісця та понад 400 квадратних метрів офісів у будинку на Кловському узвозі, 7 записані на батьків прокурора —Олександра та Галію Міленіних.

Ринкова ціна такої площі нежилих приміщень у цьому будинку — від 30 мільйонів гривень.

На батька прокурора також записана квартира площею 133 кв. м у закритому клубному домі «Аркхаус», де квадратний метр коштує від 57 тисяч гривень. Ринкова ціна цієї квартири родини прокурора — близько 7,5 мільйона гривень. Договір купівлі-продажу оформлений кінцем липня цього року.

Ще на Олександра Міленіна зареєстрований будинок у Кончі-Заспі (Козин) на 1000 квадратних метрів та 30 соток землі під ним. Указана в документах вартість нерухомості — 4,3 мільйона гривень. Хоча нині нерухомість такої площі в Козині продається за 32 мільйони гривень.

На матір прокурора Міленіна Галію Талібуллівну також записані квартира площею 175 кв.м і гараж на столичній вулиці Паторжинського, 14 (будинок Ріната Ахметова), придбані 2003 року. Нині квартиру в цьому будинку з меншим метражем продають за 30 мільйонів.

Їздить прокурор Міленін на BMW 530d xd 2011 року, купив її в рік випуску. Нині таке авто навіть із пробігом коштує приблизно $35 тисяч. У відповіді на запит «Наших грошей» прокурор пояснив, що купив авто за 835 тисяч гривень, за задекларований дохід його родини. На батька прокурора Олександра записаний Mercedes-Benz GL 450 2012 року випуску. Із пробігом таке авто зараз коштує 76 тисяч доларів.

Олександр Міленін на початку 2000-их був головним даїшником країни, потім очолював київську міліцію.

Нині Міленін-старший значиться співзасновником кіровоградського обласного благодійного фонду «Правозахист». Його партнерами по фонду є екс-очільник апеляційного суду Кіровоградської області Віктор Телеганенко та екс-очільник Кіровоградського обласного управління юстиції Петро Михалкович. Чотири роки тому Олександр Міленін керував міжнародним благодійним фондом «Українська поліцейська автомобільна корпорація».

У середині 2000-их Олександр Міленін реєструвався співвласником ТОВ «М-Гарант», яке займалося проведенням розслідувань і забезпеченням безпеки, та ТОВ «Дизель ЛТД» (нині — «Гарант девелопмент»).

Матір прокурора Галія Міленіна працювала в «Сканія Україна», на початку 2000-их реєструвалася як приватний підприємець, надавала комерційні послуги. У березні 2013-ого знялася з обліку.

У Міленіних є ще молодший син Олексій. У його резюме зазначено 5 років роботи в компанії «Газ України» (ймовірно, йдеться про дочірню компанію НАК «Нафтогаз України»). Олексій Міленін значився помічником генерал-полковника міліції Сергія Гусарова — маєтки Міленіних і Гусарових у Бортничах поряд.

У відкритому доступі є декларація Павла Міленіна за 2014 рік. У ній він указав свій дохід — 119 тисяч гривень і 1,6 мільйона гривень — родини.

Видання відзначає: з огляду на те, що ринкова ціна нерухомості Міленіних — приблизно 130 мільйонів гривень, то збирати гроші родина мала почати 80 років тому.

Сам прокурор походження коштів у своїх батьків коментувати відмовився, пояснивши це тим, що з батьками давно не живе та їхніми бізнесовими справами не цікавиться.

Також прокурор орендує у Вишгородської РДА 2 га землі біля села Глібівка Вишгородського району, які в нього взяла в суборенду фірма НРБ-клуб. У селі Глібівка розташований готель з однойменною назвою, що належить НРБ-клубу. ЗМІ пов'язують компанію з російським бізнесменом В'ячеславом Юткіним, який за часів Союзу служив у КДБ.

(«Українська правда». 09.10.2016)
pravda.com.ua

Бліц-інформ

Готуємося до Дня Гідності та Свободи

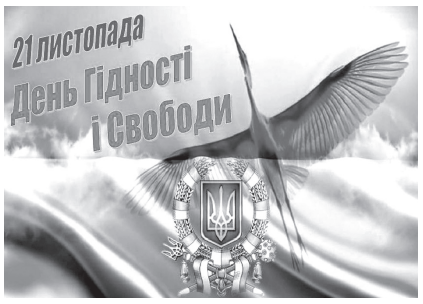

Президент Петро Порошенко доручив підготуватися до відзначання Дня Гідності та Свободи 21 листопада. Відповідний указ оприлюднено на сайті Президента. День Гідності та Свободи відзначають 21 листопада — в день початку Помаранчевої революції 2004 року та Революції Гідності 2013 року.

Згідно з Указом, в областях утворюються оргкомітети із відзначення свята. 21 листопада в Києві, обласних центрах, інших населених пунктах відбудуться меморіальні, урочисті й культурно-мистецькі заходи за участю представників влади, учасників революційних подій в Україні 2004, 2013 – 2014 років, учасників АТО, представників громадськості. Плануються виставки, круглі столи, зустрічі з активними учасниками революційних подій.

Польща спростила отримання шенгенської візи в Києві

Посольство Польщі спрощує процедуру подачі громадянами України візових клопотань до візових центрів у Києві.

Від 3 жовтня заявник має звернутися із закордонним паспортом до відділення «ІдеяБанку» або «КредоБанку» та здійснити передоплату за послугу центру. Після здійснення передоплати сервісного збору та отримання банківського коду PTN заявнику протягом 5 днів зателефонує оператор кол-центру і запропонує дату подачі документів.

Спрощений варіант реєстрації на подачу візових документів до Польщі діятиме лише у пунктах прийому візових анкет у Києві.

Нововведення має суттєво скоротити процес подачі документів на польську візу, захистити систему від хакерських атак і спрямовано обмежити діяльність незаконних візових посередників. За умови успіху нової системи вона буде запроваджена у візових центрах і консульських установах Польщі у Львові, Луцьку, Харкові, Одесі.

У Польщі створили профспілку українських працівників

У Польщі в рамках Загальнопольського порозуміння профспілок (OPZZ) створили профспілку українських працівників.

Пйотр Островський із Міжнародного відділу OPZZ заявив, що профспілка запустила спеціальний портал для працівників з України: «Там є основна інформація про те, що таке професійна спілка, в чому полягає її роль та з ким можна зв'язатися в разі необхідності».

Островський зазначив, що головним завданням профспілки є захист українських працівників від зловживань польських роботодавців.

За оцінками OPZZ, у Польщі працює близько 700 тисяч українців.

Генеральна асамблея Організації Об'єднаних Націй затвердила Антоніу Гутерріша новим Генеральним секретарем ООН

13 жовтня колишнього прем'єр-міністра Португалії Антоніу Гутерріша затверджено генсеком ООН на наступні 5 років, починаючи від 1 січня 2017 року.

Гутерріш був прем'єр-міністром Португалії з 1995 по 2002 роки, обіймав посаду глави Управління ООН у справах біженців від червня 2005 року по грудень 2015 року.

Генеральні секретарі ООН

Обираються на 5 років, із можливим переобранням. Генеральний секретар доводить до відома Ради Безпеки ООН інформацію стосовно проблем, які загрожують міжнародному миру й безпеці. Він не повинен отримувати вказівок від якогось уряду або влади, а відповідальний тільки перед ООН. Генсек призначає персонал Секретаріату ООН і керує його роботою.

Генеральні секретарі ООН (від якої країни, роки каденції):

Гленвін Джебб, Великобританія, 29.10.1945 – 01.02.1946.
Трюгве Хальвдан Лі, Норвегія, 02.02.1946 – 10.11.1952.
Даг Хаммаршельд, Швеція, 10.04.1953 – 18.09.1961.
У Тан, Бірма, 30.11.1961 – 01.01.1972.
Курт Вальдхайм, Австрія, 01.01.1972 – 01.01.1982.
Хав'єр Перес де Куельяр, Перу, 01.01.1982 – 01.01.1992.
Бутрос Бутрос Галі, Єгипет, 01.01.1992 – 01.01.1997.
Кофі Аннан, Гана, 01.01.1997 – 01.01.2007.
Пан Гі Мун, Південна Корея, 01.01.2007 – 01.01.2017.

Нобелівську премію миру отримав колумбійський президент Хуан Мануель Сантос

7 жовтня оголосили лауреата Нобелівської премії миру.

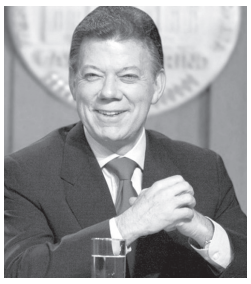

Найпрестижнішу у світі відзнаку за допомогу людству отримав колумбійський президент Хуан Мануель Сантос «за рішучі зусилля для завершення більш ніж 50-річної громадянської війни у країні».

Ця війна забрала життя майже 220 тисяч колумбійців та змусила близько 6 мільйонів жителів Колумбії виїхати.

Норвезький комітет також вважає, що відзнака є даниною колумбійцям, які попри всі труднощі не припиняли сподіватися на мир.

Президент Сантос ініціював переговори, які завершилися мирною угодою між урядом Колумбії та партизанами FARC (Революційних збройних сил Колумбії). Усвідомлюючи, що угода була спірною, він ініціював референдум, аби колумбійські виборці мали можливість висловити свою думку з приводу угоди. Референдум показав невизначеність колумбійців. Попри те, що існують побоювання чергового розгортання громадянської війни, президент Сантос намагається утримувати з керівником FARC Родріго Лондоньйо режим припинення вогню.

На Нобелівську премію миру претендували 376 номінантів. Серед них були дипломати, які вели переговори щодо ядерної угоди з Іраном, — це держсекретар США Джон Керрі та його іранський колега Джавад Заріф; російська захисниця прав мігрантів; жінки, які були рабинями угруповання «Ісламська держава»; жителі островів Греції, які в морі рятували біженців; сирійські добровольці з організації «Білий шолом» — за порятунок цивільних, що страждають від бомбардувань у Сирії.

Нобелівською премією з літератури відзначений співак Боб Ділан

Нобелівський комітет з визначення лауреата найпрестижнішої у світі відзнаки в літературі продовжує дивувати. Торік присудив премію Світлані Алексієвич, уродженці України, громадянці Білорусі, білоруській і російській (російськомовній) письменниці, у творчості якої домінує не художня література, а скоріше публіцистика. Утім, свого часу лауреатом став навіть Уїнстон Черчиль, видатний політик, якого все-таки важко назвати письменником.

Лауреатом Нобелівськолї премії 2016 року з літератури 13 жовтня названий Боб Ділан, американський співак. Він є одним із найвидатніших естрадних співаків сучасності. А література — це більше для нього хобі. Проте він таки є і поетом, автором текстів пісень, і премія присуджена, як значиться в постанові комітету, *«за створення нових поетичних експресій в американській пісенній традиції».*

Дещо з історії головної літературної премії планети. Від 1901 року було присуджено 108 «нобелівок» у цій галузі. Премію не вручали у 1914, 1918, 1935 та 1940 – 1943 роках.

Загалом до нинішнього року було нагороджено 112 лауреатів премії, в тому числі 14 жінок.

Двоє відзначених премією відмовилися від нагороди. 1958 року Борис Пастернак спершу погодився із премією, а згодом під тиском влади СРСР через антирадянський роман «Доктор Живаго» відмовився від неї. 1964 року від премії відмовився Жан Поль Сартр, який принципово не брав жодних офіційних відзнак на свою честь.

Найбільше лауреатів писали англійською мовою (27 авторів), французькою (14), німецькою (13), іспанською (11).

Двох лауреатів у 1931 та 1961 роках нагородили премією посмертно. 1974 року було ухвалено рішення не присвоювати нагороду посмертно.

Боб Ділан: співак, композитор, гітарист, поет

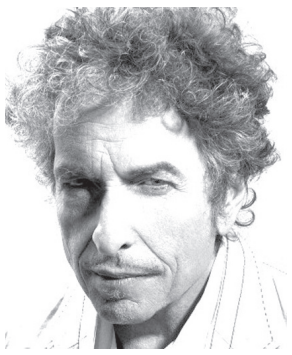

Боб Ділан — це творчий псевдонім. Справжнє ім'я митця — Роберт Аллен Ціммерман. Він народився 24 травня 1941 року в містечку Дулут, штат Міннесота, США. Його предки по батькові — євреї, вихідці з України: дідусь і бабуся по лінії батька, Зігман і Анна Ціммерман, виїхали до США з Одеси у зв'язку з єврейськими погромами 1905 року. Предки по материнській лінії були литовськими євреями, які емігрували 1902 року.

Під час навчання у школі Боб виступав у складі різних колективів, які виконували народну музику в кафе і барах. Музичні заняття він продовжував і після вступу до університету Міннесоти (1959).

Ділан починав писати в традиції народної музики. Його ранні пісні асоціювалися з громадським рухом США за права людини й антивоєнним рухом. Від 1965 року став працювати у стилі рок. У доробку живої легенди рок-музики — 32 студійних, 9 концертних та 15 збірних альбомів.

Починаючи від 1994 року, Боб Ділан видав шість книжок зі своїми малюнками, його картини були представлені в багатьох відомих галереях.

Панорама

У Росії відбувся з'їзд бойовиків, що воювали на Донбасі

У російському Ростові-на-Дону пройшов уже другий з'їзд «Союзу добровольців Донбасу», який організатори називають «громадським рухом». Сюжет про з'їзд показали на російському пропагандистському телеканалі НТВ. На кадрах — люди, одягнені в камуфляж, прапори терористичної організації «ДНР».

За інформацією каналу, «Союз добровольців Донбасу» налічує в цілому понад 10 тисяч учасників. На захід прибули близько 500 делегатів.

Головою організації є колишній «прем'єр ДНР» Олександр Бородай. У сюжеті Бородай заявив, що організація створена для захисту учасників «подій в Україні». Мова йде про учасників бойових дій на території України, куди Росія відправляє кадрових військових і пропагує відправлення «добровольців» із РФ.

За Крим і Донбас Путін відправив Сердюкова керувати десантними військами Росії

Главою ВДВ Росії став Андрій Сердюков, який керував спецоперацією з незаконної анексії Криму, а потім був задіяний в окупації Донбасу.

Сердюков, який обіймав тоді посаду першого заступника командувача військ Південного військового округу, керував спецоперацією в Криму навесні 2014 року.

Крім того, голова СБУ Василь Грицак заявляв, що Сердюков є командувачем угруповання російських окупаційних військ на Донбасі, діючи під вигаданим прізвищем.

Жерар Депардьє розчарувався в Росії і назвав її «хлівом»

Всесвітньо відомий французький кіноактор Жерар Депардьє так прокоментував днями свій від'їзд із Росії: «Якщо я коли-небудь занудьгую за таким життям, я можу пару днів пожити у своєму хліві».

За його словами, він більше ніколи не збирається повертатися в Росію, де в нього залишилася мордовська прописка. Також він продав свої російські квартири. Нині актор переважно живе в Бельгії, а також доглядає за своїми виноградниками на півдні Франції.

Жерар Депардьє кілька років тому дещо «зачарувався» Росією, навіть отримав російський паспорт за особистим розпорядженням президента Путіна з формулюванням «за особливий внесок у розвиток кінематографа». Після цього акторові подарували дві квартири — в Саранську і Грозному.

І ось — розчарування російським життям.

Російські журналісти вимагають знайти замовників убивства Політковської

Співробітники російського видання «Новая газета» записали відео з вимогою знайти замовника вбивства Анни Політковської. Журналісти підкреслюють, що замовники злочину досі не знайдені.

Оглядач російської «Новой газеты» Анна Політковська, яка була критично налаштована до російської влади у своїх публікаціях, була вбита у Москві в під'їзді власного будинку 7 жовтня 2006 року.

Убивці Політковської отримали довічне ув'язнення. Замовника не знайшли.

Король Таїланду помер після 70 років правління

88-річний король Таїланду Пуміпон Адульядет помер 13 жовтня в лікарні, закінчивши найдовший термін монаршого правління в історії.

Король перебував на троні від 1946 року, був популярним у народі, оскільки сприймався як показник стабільності серед десятиліть переворотів і політичних негараздів. Його замінить спадковий принц Маха Вачиралонгкорн.

Повідомляє Українська всесвітня координаційна рада

Українська діаспора в Канаді провела загальні збори

Більше 250 делегатів з усієї Канади з'їхалися до столиці провінції Саскачеван — у місто Реджайн — на XXV Конгрес українців Канади.

Вони переобрали на найближчі три роки голову КУК — Павла Грода, який і раніше обіймав цю посаду.

Павло Грод окреслив пріоритетні завдання для Конгресу українців Канади на наступні три роки. Серед них — підтримка реформ в Україні, зміцнення спроможності України захистити себе від війни та російської агресії, створення благодійного фонду для забезпечення програм КУК, розширення бази членства КУК, збільшення участі молоді в діяльності Конгресу.

Конгрес українців Канади об'єднує всі українські громадські організації країни. Заснований 1940 року у Вінніпезі, нині складається з шести провінційних рад та 34 відділів у містах усієї Канади.

Іван Крулько: «Українська громада в Росії системно знищується»

Парламент має якнайшвидше врегулювати повний спектр проблем у взаємовідносинах із Російською Федерацією, яка є агресором і окупантом. Таку позицію висловив народний депутат від «Батьківщини» Іван Крулько під час виступу в сесійному залі.

«Українська громада в Росії системно знищується! 24 листопада 2010 року була ліквідована Федеральна національна культурна автономія українців у РФ. 18 травня 2012 року рішенням Верховного суду Росії ліквідоване Об'єднання українців у Росії. А зараз чуємо, що московський суд ухвалив рішення про знесення храму Київського патріархату. Єдину церкву Українського патріархату в Росії будуть зносити екскаватором! Ось справжнє становище українців у Росії!» — констатував Іван Крулько.

Він також звернув увагу, що «натомість український бюджет на цей рік закладає нуль на підтримку східної діаспори, українців у Росії».

Політик нагадав, що у ВРУ досі не проголосовано поданий ще 2014 року проект постанови про вихід України із СНД й усіх органів СНД та перегляд великого договору і скасування стратегічного партнерства з РФ.

Українка Наталка Суховерська потрапила до рейтингу «100 найвпливовіших жінок Австралії»

Наталія Суховерська проводить дослідження з медичної фізики в медичному центрі Chris O'Brien Lifehouse та університеті Сіднея. Її роботу спрямовано на поліпшення лікування онкологічних хворих. Пані Наталія має ряд патентів та великий досвід клінічних досягнень.

«Наталія Суховерська є активним членом української громади Австралії, матір'ю та прикладом для інших», — зазначив голова Союзу українських організацій в Австралії Стефан Романів.

Сотня найвпливовіших жінок Австралії — це рейтинг, який уже п'ять років формується на континенті й визначає «рішучих, енергійних жінок, які допомагають сформувати економічне та соціальне майбутнє для Австралії».

«Наше членство — наша сила»

Союз українок Америки (СУА) проводить свою конвенцію кожні три роки в різних містах Америки, де існують відділи СУА. XXXI конвенція відбудеться у травні 2017 року в місті Тампа (штат Флорида), поблизу Ст. Пітерсбурга, де знаходиться 124 відділ СУА. У Флориді існують також 17 відділ (Маямі), 56 (Норт-Порт) та 136 (Нейпелс). Членки всіх чотирьох відділів ***(на фото)*** увійшли до конвенційного комітету і активно почали працювати, щоб XXXI конвенція була діловою, цікавою.

Найстаршим відділом СУА у Флориді є 17-ий, заснований у Маямі 1952 року, куди вже від 1949 року почали прибувати українські піонери з півночі й поселятися в цьому тропічному раю. Спочатку було створено американсько-український клуб, потім побудовано українську католицьку церкву, а згодом організовано танцювальну групу, Товариство сеньйорів та 17-ий відділ СУА. Також було побудовано українську православну церкву. Українська громада процвітає в Південній Флориді й донині. Новоприбулі українці 4-ої хвилі доповнили ряди поселенців, і духовне та суспільне життя триває.

Маямі — дуже привабливе місто, його відвідує 15 мільйонів туристів щороку. Тут білі пляжі, теплі води океану, гігантські тропічні дерева, тематичні парки: Місто папуг, звіринець, Тропічний парк, Парк овочевих дерев, Еверглейдс — державний парк первісної природи.

У центрі мистецтва мають свої приміщення балет, опера, оркестр, де відбуваються концерти, драматичні вистави. Багато музеїв: сучасного мистецтва, минулих епох, для школярів. У місті існують спортивні дружини — баскетболу, хокею.

Це динамічне місто постійно змінюється, приваблює відвідувачів і нових поселенців.

Оксана ПЯСЕЦЬКА,
Віра БОДНАРУК,
пресова референтура
XXXI конвеції СУА,
США

Виставка про творчість українських художників діаспори

У Київському міському будинку вчителя відкрилася документальна виставка «Натхненні Батьківщиною: творчість українських митців за кордоном».

Документи від 20-их рр. XX ст. до початку XXI ст. представляють творчість українських художників за кордоном у часи тотального нищення української культури радянською владою. Тут розповіді про мистецьку діяльність Петра Холодного (старшого), Олени Кульчицької, Роберта Лісовського, Миколи Бутовича, Петра Холодного (молодшого), Петра Андрусіва, Людмили Морозової, Галини Мазепи, Якова Гніздовського та ін.

На особливу увагу заслуговує комплекс документів про художників родини Кричевських — Василя Григоровича, Миколу Васильовича, Василя Васильовича та його доньку Катерину Кричевську-Росандіч.

Також виставка інформує про діяльність українських культурних центрів за кордоном — Об'єднання митців українців в Америці, Українського музею (США), Асоціації українських митців Канади, Канадсько-української мистецької фундації.

Наруга над пам'яттю

Заява Українського інституту національної пам'яті з приводу нищення українських могил на території Республіки Польща

У час збройної агресії Російської Федерації проти України Республіка Польща стала одним із тих сусідів, який чітко засвідчив свою повагу до суверенітету України та недоторканності українських кордонів. Протягом цих складних років ми завжди відчували дружнє плече сусіда й міжнародного партнера. Не лише Польська держава, а й ціле польське суспільство продемонструвало бажання розбудовувати між двома народами взаємини на засадах взаємоповаги і добросусідства.

Однак поряд з офіційною позицією державної влади Республіки Польща ми спостерігаємо розгортання небезпечної тенденції, що загрожує реалізації політики добросусідства, руйнує позитивні напрацювання між двома урядами та інститутами громадянського суспільства.

Від моменту вторгнення Збройних сил Російської Федерації на територію України в Польщі була розгорнута кампанія нищення українських військових пам'ятників і могил. Спершу ми спостерігали окремі акти вандалізму: нанесення ксенофобських написів, обливання монументів фарбою тощо. Зазвичай такі дії вчинялися невідомими вночі, й у подальшому не розслідувалися польськими правоохоронними органами. Однак згодом подібного роду дії набули масового й зухвалого характеру. Лише в період від 2014 по 2016 рр. на території Республіки Польща було скоєно щонайменше 14 актів вандалізму щодо українських пам'ятників та місць поховань:

2014 рік:

1. На греко-католицькому цвинтарі в с. Молодичі Ярославського повіту Підкарпатського воєводства сплюндровано пам'ятник українській громаді села.

2. Осквернено символічну могилу вояків УПА у Грушовичах Ярославського повіту Підкарпатського воєводства.

3. Повторний акт вандалізму у Грушовичах.

4. Утретє осквернено символічну могилу вояків УПА у Грушовичах.

5. У селі Вербиця Томашівського повіту Люблінського воєводства пошкоджено пам'ятний знак на увічнення українських жертв комуністичних репресій, нанесені написи ксенофобського змісту.

2015 рік:

1. Осквернено пам'ятний знак воякам УПА на горі Монастир біля с. Верхрати Любачівського повіту Підкарпатського воєводства.

2. Осквернено пам'ятний знак воякам УПА в с. Молодичі Ярославського повіту Підкарпатського воєводства.

3. Пошкоджено пам'ятний знак загиблим українцям у с. Радружі Любачівського повіту Підкарпатського воєводства.

4. Осквернено пам'ятний знак воякам УПА в с. Білосток Грубешівського повіту Люблінського воєводства.

5. Пошкоджено пам'ятник на символічній могилі вояків УПА у Грушовичах Підкарпатського воєводств.

6. Частково знищено український пам'ятник жертвам комуністичних репресій на горі Монастир біля с. Радруж Любачівського повіту Підкарпатського воєводства.

2016 рік:

1. **5 березня** знищено частину пам'ятника, що присвячений українській громаді села, в Молодичах Ярославського повіту Підкарпатського воєводства.

2. **15 травня** здійснено наругу над могилами українського військового кладовища в Пикуличах біля Перемишля. На один із надгробків прикріплено таблицю з текстом образливого змісту.

Однак останній акт ненависті щодо українських місць пам'яті привертає до себе особливу увагу. У неділю вранці, 9 жовтня 2016 р., українська меншина с. Верхрата Любачівського повіту Підкарпатського воєводства виявила акт вандалізму, скоєний на сільському кладовищі. Того ж дня голова Об'єднання українців Польщі Петро Тима повідомив, що невідомі повністю знищили пам'ятник на братській могилі 13-х вояків УПА, що розташований на кладовищі с. Верхрата.

Того дня польська ультраправа організація Oboz Wielkiej Polski (OWS), відома своєю співпрацею з терористичними угрупованнями ДНР і ЛНР, узяла на себе відповідальність за вчинений акт вандалізму. Один із очільників OWS Давід Гудзєц від свого імені опублікував на відеосервісі Youtube ролик, на якому двоє чоловіків удень знищують українське поховання, використовуючи ломи, молоти та відбійний молоток. Поширений відеосюжет супроводжується піснею ксенофобського змісту, що ображає національні почуття української етнічної меншини в Республіці Польща. Поява відеоролика, як і той факт, що зловмисники не ховаються, а вчиняють свої дії відкрито, викликала широкий суспільний резонанс в Україні.

Змушені констатувати, що акції зі знищення українських місць пам'яті в Польщі набули характеру спланованої ліквідації українського історико-культурного спадку. Відбувається свідоме затирання слідів перебування українського народу на українсько-польському прикордонні. Дотепер жоден із наведених злочинів не розкритий. Безкарність заохочує злочинців до нових, ще більш зухвалих проявів українофобії.

З огляду на зазначене, звертаємося до органів державної влади Республіки Польща:

Забезпечити прозоре розслідування всіх фактів наруги та нищення українських місць пам'яті: пам'ятників, пам'ятних знаків, місць поховань.

Відповідно до ст. 3, 4 Угоди між урядом України та урядом Республіки Польща про збереження місць пам'яті і поховань жертв війни та політичних репресій негайно відновити знищені українські пам'ятники та пам'ятні знаки коштом польської сторони.

Переконані, що пошук та покарання злочинців, як і відновлення знищених українських пам'ятників, є не лише справою налагодження українсько-польського діалогу про трагічні сторінки минулого, а й справою збереження добросусідських взаємин між Польщею та Україною.

Український інститут національної пам'яті

Польська інтелігенція

закликає зупинити антиукраїнську істерію

Про це було заявлено під час перебування майже сотні інтелектуалів у польському селі Верхрата, де сплюндрували могили вояків УПА.

«Це звернення ми надсилаємо, стоячи над зруйнованими українськими могилами на цвинтарі в селі Верхрата і не існуючому з 1945 року українському селі Монастир у гміні Горинець. Тиждень тому варвари знищили встановлений у 1993 році надгробок, поставлений на честь 19 мешканців Верхрати, в тому числі вояків УПА, громадян Польщі, які загинули в часи II світової війни і одразу після її закінчення від рук німецьких солдатів, радянських та польських комуністів. Від початку російської агресії в Криму та на Донбасі сплюндровано — часом кількаразово — вісім українських цвинтарів, хрести чи надгробки, в тому числі й могили, повсталі на кошти Ради Охорони Пам'яті Боротьби і Мучеництва (наприклад, могили на військовому цвинтарі в Пікуличах). Відео з актів вандалізму на цвинтарях та надгробках, позначені знаком Табору Великої Польщі (пол. OWP), публікуються на каналі YouTube поляком, членом цієї організації, який зараз воює на боці проросійських сепаратистів на Донбасі.

Схиляючись над могилами у Верхраті та Монастирі, просимо вибачення і закликаємо: немає нашої згоди на нищення могил, цвинтарів, пам'ятників! Знаємо, що вони є частиною важкого минулого. У Польщі є увіковічення з часів окупації, повстань, шведського потопу, двох світових воєн. А польською традицією є повага до померлих. Нехай спочивають у мирі.

Пам'ятаємо страшні часи, коли мацеву з єврейських цвинтарів використовували для будівництва доріг. Пам'ятаємо біль, який супроводжувався знищенням катинського каміння, при якому молилися родини замордованих, фотографії цвинтаря Орлят, який був зрівняний із землею радянськими танками.

А сьогодні у вільній Польщі знову бачимо, як зростає дозвіл на організовані акції знищення цвинтарів, могил, пам'ятників, фізичний напад на процесію. Зростають погромні настрої. Усе частіше символом «ворога батьківщини» стає українець, біженець, мігрант, людина з іншим кольором шкіри, навіть професор, який публічно говорить іноземною мовою.

Для того, дивлячись сьогодні на знищені могили у Верхраті та Монастирі, закликаємо: опам'ятаймося! Байдужість, як і мова ненависті, наповнені агресією написи на будинках, знищення надгробків, атакування людей, які йдуть у процесії, які моляться на могилах предків, нищать наш спільний дім. Отруюють думки наших дітей. Допроваджують до пожеж, в яких не буде тих, хто переміг.

Звертаємось особливо до інтелігентських середовищ, оскільки це вони формують суспільну свідомість, а це означає, що вони відповідальні за неї. Звертаємось до влади і представників духовенства: очікуємо на вашу присутність у кожному місці, в якому буде знищено цвинтар, вибитим буде вікно в костелі, церкві, мечеті, синагозі. Не дозволимо, щоб звичні у демократичному суспільстві суперечки переносити на цвинтарі й до святинь, щоб ображали й атакували наших ближніх.

Звертаємось до вас, до всіх нас з-під зруйнованих могил із села Верхрати і Монастиря. Вчиняймо так, щоб ми не мусили стояти над могилами людей, які будуть гинути, бо буде занадто пізно, щоб цьому запобігти. Верхрата, Монастир. 16 жовтня 2016 року».

Серед підписантів відозви «Заклик із Верхрати» — представники різних середовищ:

1) Діячі антикомуністичної опозиції в ПНР та діячі першої (початку 1980-их років) «Солідарності», наприклад, Галіна Бортновська-Домбровська, Данута Куронь, Ева Кулік, Збігнєв Буяк, Людвіка і Генрик Вуєці, Чеслав Бєлєцький, Яцек Козловський, Йоанна і Януш Онишкевичі.

Галіна Бортновська-Домбровська є моральним авторитетом для багатьох середовищ: зокрема, з 1967 до 1982 рр. брала активну участь у роботі Світової Ради Церков. Є ініціатором проектів із вшанування пам'яті жертв Варшавського гетто, Єдвабного і Сребрениці. 1993 року була обрана заступником члена Державного Трибуналу, співзасновник Гельсінського фонду прав людини й Товариства проти антисемітизму і ксенофобії «Відкрита Річ Посполита» (2000).

2) Особи, які в минулому обіймали важливі державні посади: проф. Єжи Стемпень (колишній сенатор, колишній Голова Конституційного Суду), Катажина Пелчинська-Наленч (колишній Посол РП у Москві), Радослав Сікорський (екс-міністр закордонних справ), Марцін Босацький (колишній Посол РП у США).

3) Особи з академічних/вишівських середовищ: професор Оля Гнатюк, професор Анджей Менцвель, професор А.С. Ковальчик, професор Кшиштоф Подемський, доктор Йоанна Токарська-Бакір, професор Антоній З. Камінський, професор Адольф Юзвенко.

4) Духовні Римо-католицької Церкви: отець Томаш Достатній (чернець-домініканин), священик Казімєж Сова; греко-католицький священик Стефан Батрух.

5) Публіцисти і журналісти: Богуміла Бердиховська, Іза Хруслінська, Марцін Круль, Евгеніуш Смоляр, Адам Бальцер, Вєслав Романовський, Лукаш Сатурчак, Яцек Свйондер, Казімєж Вуйціцький, Пйотр Косьцінський.

6) Представники громадських і неурядових організацій: Данута Пшивара (голова Гельсінського фонду прав людини), Матеуш Кійовський (Комітет захисту демократії), Кшиштоф Становський (Фонд міжнародної солідарності), Петро Тима (Об'єднання українців у Польщі), а також багато НУО, зокрема Фонд «Освіта для демократії», Фонд розвитку місцевої демократії, Демократичне товариство «Схід».

7) Представники органів місцевого самоврядування: Ян Бартмінський (Перемишль), Міхал Ґуць (Гдиня).

8) Особи із творчих середовищ: Анджей Северин.

14

Ректор університету Перемишля доктор Павел ТРЕФЛЕР:

«Ми запрошуємо студентів з України»

— Пане ректоре, представтеся нашим читачам.

— Доктор політичних наук, спеціалізуюся на Латинській Америці. Також магістр культурологічних наук. По здобутті докторату працюю в університеті від 2009 року заступником директора інституту міжнародних стосунків, потім — інституту міжнародних стосунків і регіональної політики. А цього року 1 вересня обраний ректором. Я є перший ректор університету — уродженець Перемишля.

— Знаю, що останніми роками університет отримав значну фінансову підтримку від Європейського Союзу. Було споруджено нові корпуси закладу, реконструйовано старовинний парк зі старовинним палацом, де знаходиться ректорат і де ми зараз розмовляємо. Чи очікується така підтримка ЄС і надалі?

— Так. Допомога буде спрямована на розвиток навчального процесу, адже нині ми беремо напрям на наближення навчання до виробництва. Також великий акцент робиться на програму ЕРАСМУС — це міжнародний обмін студентами, залучення до роботи іноземних викладачів.

Узагалі в масштабі Польщі оголошений інвестиційний план нашого віцепрем'єра Моравецького, що має три основні напрями — вища освіта, приватний бізнес і самоврядування.

Польща нині конкурує з іншими країнами дешевою робочою силою, є чимала міграція наших працівників за кордон, або закордонні фірми використовують тут наших працівників. Але таку модель економіки треба змінювати, щоб ми все більше ставали виробниками. А для цього потрібно більше коштів для інновацій.

— Значить, це загальнопольський напрям — на інвестиції?

— Так, але в кожному воєводстві є якась своя спеціалізація. У нашому Підкарпатському це цивільна авіація, якість життя.

— Пригадую, нам, журналістам, під час одного із прес-турів якраз і показували сучасний аеропорт воєводського центру міста Жешув. З яких країн ці інвестиції?

— Найбільше інвестицій з Німеччини. Але є в нас і спільний бізнес зі США, Францією, Італією. Ми тут намагаємося пожвавити співпрацю університету з міською владою, локальною, тутешнім бізнесом. У Перемишлі є кілька відомих фірм, які знають і у світі. Наприклад, фірми з виробництва косметики, взуття.

— Як щодо українсько-польського бізнесу?

— Українці приїздять до Перемишля і пробують розвивати якийсь бізнес. Але його замало, переважно торговий. Ми сподіваємося, що економіка України буде розвиватися динамічніше, тоді зміцнюватиметься і наш спільний бізнес.

— Розкажіть про співпрацю вашого університету з вишами України.

— Маємо підписані угоди про співпрацю з кількома українськими університетами. До нас приїздять українські науковці на різні конференції. Наприклад, позаторік ми провели міжнародну конференцію під патронатом маршалка Підкарпатського воєводства «Polska i Ukraina w dobie transformacji» («Польща і Україна в стадії трансформації») — про прикордонне співробітництво, інновації, освіту та соціально-економічний розвиток наших країн. Ось, дарую вам видану нами книгу — збірник матеріалів конференції. Також організовуємо літні школи для української молоді. Допомагаємо українцям у вивченні польської мови, в тому числі в українських містах, — є така програма уряду Польщі з популяризації польської мови за кордоном. Нині польська мова стає все більше популярною в інших країнах.

— В Україні, зокрема в нашому місті Чернігові теж. До речі, сподіваємося, що невдовзі буде підписана і угода про співпрацю університету Перемишля з нашим Чернігівським педагогічним університетом імені Шевченка. Ваші викладачі вже були в нашому університеті, досягнуто попередньої домовленості.

— Наш найбільш східний університет Польщі все більше приймає на навчання молодь з України. У нас вчиться понад 300 українських студентів. З них більш як 70 відсотків мають карту поляка. Для них навчання безкоштовне, крім того вони отримують соціальну стипендію. Для інших студентів навчання платне. Але можна вносити плату частинами. А студентам із малозабезпечених родин ми надаємо значні знижки в оплаті.

Студентам створено всі умови для сучасного навчання, отримання європейського диплома. І ми радо запрошуємо українську молодь до нашого університету для отримання саме такого диплома.

Спілкувався Петро АНТОНЕНКО

Європейський диплом — у Польщі

Ще не пізно вступити на навчання

Майбутніх студентів з України запрошує університет міста Перемишль (Польща), що поблизу українського кордону. Цей заклад має тісні зв'язки з Україною, зокрема угоди про співпрацю з кількома українськими університетами. Незабаром підпише таку угоду і з Чернігівським педагогічним університетом ім. Т. Шевченка. Нині в університеті Перемишля навчається понад 300 студентів з України.

В університеті можна отримати диплом бакалавра або інженера, який визнається в усьому Європейському Союзі, Америці та Канаді.

Навчання триває 3 роки на гуманітарних і суспільних напрямках і 3,5 – 4 роки на технічних. Студенти, які працюють, можуть навчатися за індивідуальним графіком.

Навчальний рік у Польщі починається 1 жовтня. Якщо з якихось причин хтось запізнився зі вступом, університет може прийняти заяви абітурієнтів на цей навчальний рік **до 31 жовтня**. У Польщі немає вступних іспитів на навчання, від вступника потрібен лише атестат про середню освіту.

Є ще вільні місця на такі факультети: англійська філологія, польська філологія, прикладна лінгвістика, історія, політологія, соціологія, міжнародні відносини, архітектура інтер'єрів, графічне проектування, виробництво і безпека продуктів харчування, інженерія середовища, інженерія транспорту і логістики, мехатроніка.

Студенти, що мають карту поляка або дозвіл на постійне проживання в Польщі, навчаються безкоштовно, з правом отримання соціальних і наукових стипендій. Студенти, котрі навчаються на платній основі, на індивідуальне прохання можуть отримати знижку до 50%. Оплату можна здійснювати частинами.

Докладну інформацію про вступ і загалом про університет можна отримати українською чи російською мовою, написавши на електронні адреси: studiujwpolsce@pwsw.pl чи w.koziar@pwsw.eu. Або зателефонувати в офіс на польські телефони — стаціонарний: 48-16-73-55-204, мобільний — 48-50-56-16-818 (Василь Козяр, керівник відділу організації і промоції університету). Говорити можна українською мовою.

Адреса: Державний Східноєвропейський університет у Перемишлі, вул. Князів Любомирських, 6, 37-700, Перемишль, Польща.

Panstwowa Wyzsza Szkola Wschodnioeuropejska w Przemyslu, ul. Ksiazat Lubomirskich, 6, 37-700, Przemysl, Polska.

Сайт університету: www.pwsw.eu

Пам'яті Анджея Вайди

Видатний режисер польського і світового кіно відійшов у вічність

У Варшаві 9 жовтня на 91-ому році життя завершив свій життєвий шлях Анджей Вайда. Його фільми, як у дзеркалі, відбивають нелегку, часто трагічну історію Польщі.

Вайда народився в містечку Сувалки на півночі Польщі. Його батько, полонений офіцер Війська Польського, був розстріляний радянськими спецслужбами в Катині під Смоленськом. У пам'ять про свого батька і його розстріляних товаришів Вайда зняв фільм «Катинь» (2007) про цю трагедію.

Фільм «Катинь»

Ненависть до тоталітаризму Анджей всотав з юних літ. Під час нацистської окупації Польщі він був зв'язковим Армії Крайової, яка в підпіллі боролася з нацистами.

Другий фільм Вайди «Канал» (1957) був присвячений Варшавському повстанню 1944 року проти окупантів. А наступний фільм «Попіл і діамант» (1958) став знаковим для нового польського кіно і був присвячений трагедії поділу повоєнної Польщі. Головну роль зіграв Збігнев Цибульський (1927 – 1967), легенда польського кіно. Збігнев, котрий трагічно загинув, за 13 років роботи в кіно зіграв аж у 36 фільмах. І це був лише перший з акторів, відкритих для кіно Вайдою. А список цей немалий, бо вже наступний у ньому — найпопулярніший нині польський актор Даніель Ольбрихський.

У 1981 році Вайда вступив до легендарного об'єднання «Солідарність», яке вело країну до повалення тоталітарного режиму.

Вайда написав сценарії для більшості своїх фільмів.

Творчість режисера можна умовно поділити на кілька категорій.

Воєнна тема — це вже згадані «Канал», «Попіл і діамант», «Катинь», а також «Пейзаж після битви», «Страсний тиждень», ряд інших.

Помітне місце займають фільми політичної тематики — «Людина з мармуру», «Без наркозу», «Людина із заліза», в яких звучить розвінчання тоталітаризму.

Вайда — блискучий майстер екранізації світової літературної класики. Він екранізував романи Достоєвського «Біси» й «Ідіот», зняв фільми «Сибірська леді Макбет» — за повістю Лєскова, «Пілат та інші» — за романом Булгакова «Майстер і Маргарита». Звичайно ж, польська класика: «Попіл» за романом С. Жеромського, «Пан Тадеуш» за А. Міцкевичем, «Земля обітована» за В. Реймонтом, «Весілля» за С. Віспянським. Екранізував твори Ярослава Івашкевича — це фільми «Панни з Вілька», «Березняк».

У кіно є таке поняття, як актори Вайди — ті, кому він дав дорогу на екран або допоміг яскраво розкритися. Це польські актори Беата Тишкевич, Малгожата Браунек, Єжи Радзивілович, Войцех Пшоняк, Богуслав Лінда, Анджей Северин, Крістіна Янда, Єжи Штур, Збігнев Замаховський. У Вайди охоче знімалися й зірки зарубіжного кіно — Жерар Депардьє, Омар Шаріф, Ізабель Юппер, російські актори Сергій Гармаш, Олександр Домогаров, Сергій Шакуров.

За більш як півстоліття творчої праці Вайда зняв 41 повнометражний художній фільм! І ще чимало короткометражних фільмів. Багато стрічок отримали нагороди на світових кінофестивалях. 2000 року Вайда став лауреатом премії «Оскар».

Збігнев Цибульський у фільмі «Попіл і діамант»

Цей таємничий Єгипет

Історія Єгипту почалася більше 6 тисяч років тому. Від давніх часів і до наших днів у цій історії накопичилося багато цікавих і дивовижних фактів.

95% території Єгипту — це пустеля. Основна частина населення Єгипту живе на 5% території.

Єдина ріка в Єгипті — Ніл. Він ділить країну на дві частини — Нижній Єгипет (дельта Нілу) і Верхній Єгипет (усе, що вище за течією від Каїра). Верхній Єгипет — переважно відсталі сільськогосподарські райони.

Вважається, що форма давніх єгипетських пірамід уособлює розбіжні промені сонця.

Піраміда Хеопса — єдине з «семи чудес світу», яке збереглося до наших днів. Висота піраміди — 146,6 метра. Піраміда складається орієнтовно з 2,3 мільйона кам'яних кубів, покладених у 203 яруси. Середня вага такого куба приблизно — 2,5 тонни, але трапляються і більші, вага яких доходить до 15 тонн.

Перша піраміда (ступінчаста піраміда фараона Джосера, побудована близько 2600 року до н.е.) спочатку була обнесена муром заввишки 10 метрів. У стіні було 15 дверей. Тільки одні з них відчинялися.

Фараони ніколи не дозволяли оточуючим бачити своє волосся. Вони постійно носили корону або хустку «Немезія» (це смугаста накидка на всесвітньо відомій масці фараона Тутанхамона).

Єгипетський фараон Пепі II не любив мух. Тому поряд із ним постійно перебували кілька рабів, яких намазували медом. Щоб мухи сідали на них.

Найвідоміше шикарне поховання фараона Тутанхамона зовсім не було таким шикарним. Тутанхамон — узагалі мало чим примітний фараон, який правив Єгиптом приблизно з 1336 по 1327 роки до н.е. і помер у віці 19 років. Однак ім'я Тутанхамона на вустах у всіх — це сталося через те, що його гробниця, знайдена 1922 року, виявилася єдиною з відкритих, яка не зазнала розграбування. Його могила насправді відрізнялася скромністю оздоблення і малими розмірами й залишилася цілою лише тому, що цар Рамсес VI прямо над нею найбезцеремоннішим чином спорудив пишний вхід до своєї гробниці (яку, зрозуміло, згодом розграбували). З огляду на те, що могила Тутанхамона була дуже скромною, можна тільки припускати, з якою розкішшю ховали іменитих фараонів Єгипту.

Особливість культури Стародавнього Єгипту — складні поховальні ритуали, найважливішою частиною яких була муміфікація тіла померлого. Мозок діставали з голови через ніздрю. Усі внутрішні органи видаляли з тіла і розкладали окремо у спеціальні глечики. Одне лише серце залишалося на своєму місці, бо єгиптяни вірили, що в серці живе душа людини, а її від тіла віддаляти можна.

Стародавні єгиптяни поклонялися більш ніж двом тисячам богів.

Єгиптяни — перші з людей, які винайшли писемність, відтак — чорнило і папір.

У Єгипті були вперше виготовлені замок і ключі до нього, гребінець і ножиці, макіяж і дезодорант, зубна щітка з пастою.

Перші подушки, на яких спали єгиптяни, наповнювали дрібним камінням.

У Стародавньому Єгипті макіяж носили не тільки жінки, а й чоловіки. Фарба для очей була, як правило, зеленою (виготовляли з міді) або чорною (виготовляли зі свинцю). Єгиптяни вірили, що макіяж має цілющі властивості. Спочатку макіяж у Єгипті використовували як захист від сонячних променів і лише потім — як прикрасу.

Використання антибіотиків почалося в XX столітті. Але в народній медицині Стародавнього Єгипту запліснявілі продукти харчування (наприклад, хліб із цвіллю або просто ґрунт із цвіллю) застосовували для лікування інфекційних захворювань ще 4 тисячі років тому.

У всьому світі вважається, що Франція є батьківщиною винної моди, але перший винний льох був знайдений у Єгипті.

Багаті єгиптяни носили перуки, волосся єгиптян нижчих каст було довгим, іноді заплетеним у коси. Дітям до 12 років голови голили, з волосся на голові залишалася одна коса — з єдиною метою: щоб воші і блохи не заводилися.

За часів Стародавнього Єгипту не було сучасних засобів зв'язку, але єгиптяни навчилися використовувати голубів для передачі повідомлень.

Єгиптяни першими почали використовувати протизаплідні засоби.

365 календарних днів і 24-годинний день — також винахід давніх єгиптян.

У Стародавньому Єгипті діти взагалі не носили ніякого одягу до настання підліткового віку. Теплий клімат робив одяг непотрібним. Дорослі чоловіки носили спідниці, а жінки — сукні.

Традиція носити обручки на безіменному пальці прийшла до нас від давніх єгиптян, у яких її перейняли греки й римляни. Уже середньовічні автори запропонували пояснення такому звичаю: нібито через безіменний палець проходить «vena amoris» — вена любові, що йде прямо до серця.

Дивовижний збіг обставин

Історія людства — це мільйони, мільярди фактів, подій щодня. Тому цілком природно, що навіть за теорією ймовірності в такому гігантському калейдоскопі трапляються дивовижні збіги. Звичайно, чисто випадкові серед такого розмаїття, але цікаві. Ось деякі.

Подвійна загибель

2002 рік, Фінляндія. Людина на велосипеді намагалася перетнути шосе, її збила машина, і чоловік помер. Через дві години брат-близнюк загиблого, також на велосипеді, намагався перетнути шосе і загинув у такий самий спосіб — його збила машина.

Терпляча куля

Одна дівчина в результаті нещасного кохання покінчила життя самогубством. Її брат присягнувся, що вб'є винуватця, Генрі Зігленда. Він вистрелив у нього, але не влучив: куля застрягла в дереві. Через кілька років Генрі розчищав ту земельну ділянку і, щоб позбавитися дерева, вирішив використати динаміт. У результаті вибуху куля потрапила в Зігленда і все-таки вбила його.

Перша й остання жертви греблі Гувера

Першим робітником, що помер під час будівництва греблі, був Дж. Г. Тірні. Це сталося 20 грудня 1922 року. Останньою людиною, яка померла під час будівництва, став син Дж. Г. Тірні. Це було 20 грудня 1935 року.

Номерний знак

Номерний знак автомобіля австрійського ерцгерцога Франца Фердинанда, в якому його вбили, був 11.11.18. Це вбивство стало приводом до Першої світової війни. Дата її закінчення — 11.11.1918.

У круїзи не брати!

Вайолет Джессап служила на всіх лайнерах класу «Олімпік» і була очевидцем інцидентів з ними. Вона перебувала на борту «Олімпіка», що зіткнувся з крейсером «Хоук», на борту легендарного «Титаніка», що зіткнувся з айсбергом, служила сестрою милосердя на судні «Британік», яке затонуло, підірвавшись на міні.

Тримати дітей чимдалі від вікна!

У 1930-их роках на Джозефа Фіглока впала дитина, що випала з вікна. Наступного року, того ж дня, ця сама дитина знову випала з вікна і знову... на Джозефа Фіглока. Ні дитина, ні Фіглок не постраждали, але батькам явно не завадило б встановити на вікно захисний екран.

Смерть близнюків

22 травня 1975 року близнюки Джон і Артур Моуфорти потрапили в лікарню з діагнозом «серцевий напад» і померли. У той момент вони знаходилися далеко один від одного і не знали один про одного нічого. Між ними було 120 км.

Сусіди

Сталін, Гітлер та імператор Франц Йосип одночасно мешкали у Відні на сусідніх вулицях. Це був 1913 рік.

Близнюки

Близнюки з Огайо були розділені в дитинстві, й кожен ріс, не знаючи нічого про існування іншого. Обох назвали Джеймсами, обоє працювали поліцейськими й одружувалися з жінками на ім'я Лінда. Кожен мав по одному синові, обох звали Джеймс Алан. У кожного був собака на ім'я Тій. Обоє братів були розлучені, але пізніше кожен із них узяв другий шлюб із жінкою на ім'я Бетті.

Ім'я, яким почалася і закінчилася історія Рима

Рим за легендою заснував Ромулус, який разом із братом Ремусом був вихований вовком. Останнього імператора Рима звали Ромулус Август.

Король і ресторатор

Король Італії Умберто I якось зайшов у ресторанчик, власником якого теж виявився Умберто. Чоловік був як дві краплі води схожий на короля. З'ясувалося, що народилися король і ресторатор в один день — 14 березня 1844 року. Ресторан почав діяти в день коронації короля. У 1900 році королю повідомили, що власник ресторанчика загинув від пострілу. Король Умберто I теж був убитий пострілом.

Як Ленін і Гітлер друкували «Правду»

5 травня 1912 року вийшло перше число більшовицької газети, що згодом, вже в часи Союзу, стала головним джерелом новин і думок для мільйонів людей в усьому світі. Але виявляється, що в нацистів теж була своя «Правда»...

Назву газети, яку у травні 1912 року продавали на вулицях Санкт-Петербурга по дві копійки, було обрано вдало. Для читача, над яким панували царі, вона означала більше, ніж просто правда. Вже перша збірка законів [укладена в Київській державі у XI – XII ст. — MS] називалася «Руською правдою». Російською мовою слово «правда» означає ще й справедливість.

Творці газети з революційної марксистської партії більшовиків зуміли від самого початку майстерно розкрутити страждання російського народу. Газету творили молоді. Редакцію очолював 22-річний студент В'ячеслав Скрябін, котрий невдовзі став більш відомим під псевдонімом Молотов.

Відсутність журналістського досвіду йому та його товаришам компенсував ентузіазм.

Російський робітничий рух, до якого зверталася газета, переживав піднесення і терор царського режиму. У квітні 1912 року урядові війська розстріляли на золотій копальні поблизу річки Лєни в Сибіру 170 робітників-страйкарів. Близько 200 поранено. У першому номері «Правда» заклинає «стогоном поранених, зойками вбитих жінок».

ПРАВДА
ЕЖЕДНЕВНАЯ РАБОЧАЯ ГАЗЕТА.
№ 1. Воскресенье, 22 апреля 1912 г. ЦѢНА 2 коп.
ОТКРЫТА ПОДПИСКА НА ЕЖЕДНЕВНУЮ РАБОЧУЮ ГАЗЕТУ „ПРАВДА".
На грани.

Такий вигляд мало перше число більшовицької газети «Правда»

ПРАВДА
Орган Центрального Комитета и МК ВКП(б).
Сегодня всенародный праздник — выборы в Верховный Совет СССР.
ВСЕ НА ВЫБОРЫ!
Товарищи избиратели! Голосуйте за кандидатов блока коммунистов и беспартийных!
Речь товарища И. В. Сталина
на предвыборном собрании избирателей Сталинского избирательного округа г. Москвы 9 февраля 1946 г.

Протягом двадцяти років Сталін був для «Правди» і головним ідолом, і чільним ньюсмейкером, і провідним редактором, і першим читачем.

Ленін опікується полемікою

Розчарованим та обуреним робітникам «Правда» обіцяє спасіння. «Робітничий клас, — проголошує газета на першій сторінці, — творець усіх багатств, і він пожинатиме всі плоди своїх зусиль».

Найжорсткіші напади на панівну систему чинив автор, який перебував в еміграції. Майже щодня Володимир Ульянов надсилав поштою із села неподалік Кракова, що в Австро-Угорщині, рукописи до редакції. Згодом він став знаменитим у світі під псевдонімом Ленін. Найрозумніша більшовицька голова поєднувала відточену полеміку з прагматичними прогнозами.

Леніну до вподоби провокувати читачів «Правди», скажімо, статтею «Хвороба реформізму», опублікованою в листопаді 1912 року. У ній він робить закид поміркованим соціалістам у тому, що вони «заражені модною хворобою пораженства, малодушності та зневіри». Ленін хоче революції.

Він таврує ганьбою «божевільні озброєння та політику імперіалізму», що перетворили Європу на порохову діжку. У жовтні 1912 року Ленін попереджає у «Правді» про світову війну, що насувається.

Націоналісти, як називає їх більшовицький вождь, «ведуть народи заради прибутків декількох ділків та промисловців на бійню». У листопаді 1912 року Ленін опублікував статтю «Оновлений Китай». У ній автор таврує «байдужість Європи» до того факту, що «чотириста мільйонів азійців прокидаються до політичного життя».

Унаслідок Першої світової війни Росія дозріла до революції. Царському режиму нічим не допомогло те, що з її початком 1914 року «Правду» заборонили.

Після зречення царя в березні 1917 року газета знову виходить друком, очолювана Леніним, який повернувся на батьківщину. У листопаді 1917 року, коли більшовики захопили владу, «Правда» стала офіційною газетою.

Пролетарии всех стран, соединяйтесь!
ПРАВДА
КОММУНИСТИЧЕСКАЯ ПАРТИЯ РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ
Информационный бюллетень • Февраль 2012 года
о команде Г.А. Зюганова
ПОБЕЖДАЕТ ЗЮГАНОВ – ПОБЕЖДАЕТ НАРОД!
ОБЪЕДИНИТЬ УСИЛИЯ
К тебе, РОССИЯ!
РАДИ СОВМЕСТНОЙ ЗАЩИТЫ ИТОГОВ ГОЛОСОВАНИЯ

Терор проти редакторів

Паперовий партійний орган пропагує ліквідацію опозиції та її преси, вихваляє індустріалізацію, насильницьку колективізацію сільського господарства та п'ятирічки. Він повідомляє про економічне зростання переважно у відсотках.

Забуто про те, що 1912 року Ленін таврував у «Правді» такі відсоткові повідомлення про успіхи як «самовдоволено хвалькуваті» старання. Таким чином, як стверджував він, царський режим хотів відволікти увагу від «неймовірної бідності та відсталості Росії».

До самохвальби долучається культ особи Йосифа Сталіна. Його поширював ще засновник «Правди» Молотов. Піднявшись до міністра закордонних справ, він вихваляв у газеті «творчий геній великого Сталіна» та співав йому осанну як «нашому вождю».

«Велика сталінська епоха» (формулювання з редакційної статті 1937 р.) вимагала жертв серед «правдистів», як називали себе співробітники газети.

1938 року Сталін наказав стратити колишнього головного редактора Миколу Бухаріна.

Розстріляли також репортера «Правди» Михайла Кольцова, «Іспанський щоденник» якого про громадянську війну на Піренейському півострові увійшов до літературного фонду.

До провідних редакторів газети поруч із блискучими письменниками належали такі жорстокі постаті, як виходець з Одеси Лев Мехліс — призвідник терору, котрого навіть Сталін назвав «жахливою людиною».

«Правда» як нацистська газета

28 серпня 1941 року чимало росіян у західних районах Радянського Союзу тримали в руках «Правду», на першій сторінці якої повідомлялося про «блискучі німецькі успіхи». Це — витівка вермахту, пропагандистський відділ якого «Ostland» випустив в обіг чималу фальшивку з портретом Гітлера на чільному місці.

Фальшивку, призначену для мешканців окупованих територій, друкували час від часу накладом 25 700 примірників із девізом «Пролетарі всіх країн, єднайтеся для спільної боротьби проти більшовизму» і розповсюджували безкоштовно.

Знімками новозбудованих поселень німецьких робітників, не схожими на «потьомкінські села», нацистська газета намагалася справити враження на росіян, які жили у злиднях. Але невдовзі ті зрозуміли, що Гітлер напав на Радянський Союз не для того, щоб споруджувати для них приватні оселі, а щоб безжально плюндрувати країну.

Коричнева імітація «Правди», яку видавали перебіжчики з радянської преси, не могла згладити жорстокої окупаційної політики нацистів. Уже 1943 року, після радянської перемоги під Сталінградом, фальшивка більше не з'являлася.

Однак і справжня «Правда» в роки після перемоги над Гітлером справляла враження ідеологічно інфікованої ворогом. У часи майбутнього головного ідеолога КПРС — тодішнього шеф-редактора «Правди» Суслова — деякі її редакційні статті про «безродних космополітів» (йшлося про єврейську інтелігенцію) немов скопійовані з «Volkischer Beobachter» [*офіційний орган партії Гітлера — MS*].

Після смерті Сталіна для «Правди» минув час бурі й натиску. Вона остаточно виродилася в бюрократичний аркуш декларацій зі щоденним накладом, який становив 1975 року 10,6 мільйона примірників.

ПРАВДА
БЛЕСТЯЩИЕ ИТОГИ ГЕРМАНСКИХ УСПЕХОВ ЗА 2 ПЕРВЫХ МЕСЯЦА ВОЙНЫ С СОВЕТСКИМ СОЮЗОМ
АДОЛЬФ ГИТЛЕР

Та сама нацистська «Правда», яку випускали в Ризі для полонених і мешканців окупованих територій.

Комуністична скринька скарг

В умовах режиму, в якому не існує ані вільної преси, ані опозиції, «Правда» стала поштовою скринькою скарг читачів найбільшої за територією країни. Щодня редакція отримувала понад 1300 листів, часто зі скаргами на недоліки та свавілля місцевих босів.

Редактори «Правди» знали про стан радянського суспільства набагато більше, ніж могли про це написати. Наприкінці 1980-их років за партійно-пропагандистським фасадом сиділи критики системи. Із редакції вийшов Єгор Гайдар — перший посткомуністичний прем'єр-міністр Росії.

Останній радянський головний редактор «Правди» Геннадій Селезньов виявив себе як людина, схильна до змін. Коли до влади прийшов антикомуніст Борис Єльцин, він висунув провідного політика Компартії на посаду голови парламенту. Гнучко ведучи переговорний процес, опікувався тим, щоб тимчасова червона більшість у Думі не завдавала Єльцину шкоди. На знак вдячності за це 2009 року колишній редактор «Правди» став головою ради директорів близької до уряду фінансової установи [*Мособлбанку — MS*].

«Правда» вижила в умовах пострадянського сум'яття як орган Компартії РФ — найсильнішої опозиційної партії. Престаріла редакція вихваляє еру Леніна й Сталіна, наче Радянський Союз не припинив існування.

Газета, що нібито має наклад 100 тисяч примірників, ближча до життя в повідомленнях місцевих кореспондентів. Ті, хто шукає щось про зловживання влади та корупцію на безкрайніх просторах Росії, можуть прочитати про це у «Правді». Як і сто років тому.

Уве Клуґман
Der Spiegel
Переклад: Аркадій Сидорук для «MediaSapiens»
(«Українська правда» — «Історична правда», 06.05.2012)

Сторінками старих газет

Выдвигая новые инициативы, СССР добивается предотвращения угрозы ракетно-ядерной войны

Речь Л. И. Брежнева на XVII съезде профсоюзов СССР — в центре внимания зарубежной общественности и печати.

Яркая и содержательная речь Генерального секретаря ЦК КПСС, Председателя Президиума Верховного Совета СССР Л. И. Брежнева на XVII съезде профессиональных союзов СССР стала событием большого международного значения.

В Центральной Америке нарастает угроза вторжения войск США

Усиленно раздуваемый Вашингтоном очаг напряжённости в Центральной Америке становится всё опаснее. США умышленно обостряют политическую обстановку в районе, чтобы создать подходящие условия для вооружённой интервенции в Сальвадоре, вторжения в Никарагуа, ещё большего вмешательства в дела Гватемалы.

В битве против произвола и насилия народ ЮАР берётся за оружие

21 марта народы мира отмечают Международный день борьбы за ликвидацию расовой дискриминации, демонстрируя свою решимость отстоять право всех людей независимо от их расовой принадлежности на свободу и счастье. К числу стран, где эти права попираются особенно нагло и беззастенчиво, принадлежит Южно-Африканская Республика, власти которой сделали расовое угнетение государственной политикой.

На восток от Урала — «планета Сибирь»

В Сибири и на Дальнем Востоке промышленное строительство началось не сегодня и не вчера: уже на протяжении десятилетий там работают крупные заводы, добывающие нефть, газ, уголь, другие полезные ископаемые, действуют крупнейшие в мире гидроэлектростанции. Вместе с тем это край первопроходцев — строителей Байкало-Амурской магистрали, протянувшейся на 3100 километров через нехоженые места, это край новых промышленных комбинатов, шахт, заводов, портов.

Бегут от кризиса

Всё больше и больше англичан, спасаясь от экономического кризиса, уезжают в другие страны. Они мотивируют своё решение тем, что политика сокращения государственных ассигнований на социальные нужды, проводимая нынешним правительством, привела к падению уровня жизни и сделала их существование просто невыносимым. («Нью-Йорк таймс»).

Петля отчаяния, страданий и безысходности

всё туже затягивается администрацией Рейгана на 10 миллионах безработных американцев и их близких.

Соединённые Штаты всё глубже погружаются в пучину безработицы. Число людей, лишённых работы, уже превысило 10 миллионов человек. Сюда следует добавить более миллиона американцев, настолько отчаявшихся найти её, что они уже не регистрируются на биржах труда.

(«За рубежом», газета Союза журналистов СССР, 19 – 25.03.1982 г.)

Сторінки української історії в особах

Михайло Грушевський
150-річчя від дня народження

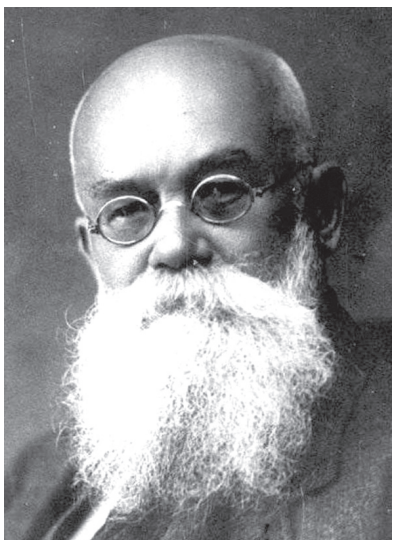

Михайло Сергійович Грушевський (29.09.1866 – 24.11.1934) — видатний історик, державний і громадсько-політичний діяч, літературознавець, письменник, публіцист, організатор української науки.

Народився в м. Холм (нині Хелм, Польща) в сім'ї вчителя гімназії. Рід батька походив від козаків Грушів, рід матері — від греко-католицьких священиків Опуцкевичів.

Закінчив Тифліську гімназію, історико-філологічний факультет університету святого Володимира в Києві, був залишений в університеті для наукової та викладацької роботи. 1894 року призначений на посаду професора кафедри історії Львівського університету.

У Львові розпочав активну діяльність у Науковому товаристві імені Тараса Шевченка, в 1897 – 1913 роках — голова Товариства, що під його орудою розвивалося як академічна установа.

Ініціював збирання джерел з історії України. 1906 року започаткував видання «Українсько-руського архіву», а 1898-ого разом з Іваном Франком та Осипом Маковеєм заснував і редагував журнал «Літературно-науковий вісник». За редакцією вченого у 1895 – 1913 роках вийшло 113 томів «Записок Наукового товариства імені Тараса Шевченка».

Головною працею життя Михайла Грушевського вважається багатотомна «Історія України-Руси». Перший том вийшов у Львові 1898 року, а останній, десятий, присвячений подіям 1657 – 1659 років, надрукувала його донька Катерина в 1936 році, після смерті М. Грушевського.

Після революції 1905 – 1907 років Грушевський переніс свою діяльність до Києва. 1907 року його обрали головою новозаснованого Українського наукового товариства в Києві. Редагував «Записки УНТ у Києві», часопис «Україна», «Літературно-науковий вісник».

Початок Першої світової війни застав Грушевського на відпочинку в селі Криворівня на Івано-Франківщині (тоді — територія Австро-Угорщини). З великими труднощами Грушевський повернувся до Києва, де його заарештували за звинуваченням в австрофільстві та причетності до створення легіону Українських січових стрільців. Після п'ятимісячного ув'язнення в Лук'янівській в'язниці був висланий до Симбірська, потім жив у Казані, Москві. До Києва зміг повернутися лише після Лютневої революції 1917 року.

Від березня 1917-ого Михайло Грушевський — голова Української Центральної Ради, головний ідейний натхненник національного руху. Під його керівництвом Центральна Рада еволюціонувала від вимог національно-культурної автономії до проголошення незалежної Української Народної Республіки.

На еміграції Грушевський розпочав роботу над багатотомною «Історією української літератури». Перші томи були надруковані 1923 року, останній 6-ий том був надрукований у 1995 році.

У березні 1924 року повернувся в Україну, щоб завершити «Історію України-Руси», що неможливо було здійснити без вітчизняних архівів і бібліотечних зібрань. У 1924 – 1930 роках очолював історичні установи Всеукраїнської академії наук. За редакцією вченого в цей період надрукували 80 книг.

У 1929-ому Грушевського обрали академіком АН СРСР. Однак уже згодом почався погром історичних установ, створених Михайлом Сергійовичем: у 1930 році ліквідували комісію історичної секції, науково-дослідну кафедру історії України, закрили всі видання. У той період він став об'єктом нещадного цькування з боку більшовицького режиму.

Від березня 1931 року Грушевський перебував у Москві у «відрядженні» під пильним наглядом репресивних органів. Архівні джерела свідчать, що тотальне стеження за вченим органами ГПУ – НКВС розпочалося від перших днів повернення в Україну і завершилося арештом у березні 1931 року за звинуваченням у керівництві т. зв. «Українським національним центром». Через короткий час Грушевського звільнили. Відкритий судовий процес так і не відбувся.

Помер Михайло Грушевський у Кисловодську після хірургічних операцій. Похований у Києві на Байковому кладовищі.

Попри те, що повернувся до УСРР, обіймав високі посади в Академії наук, тривалий час він залишався «контрреволюційним істориком». Грушевський формально не був репресований радянською владою. Проте за весь час тоталітарного режиму його твори не перевидавали, а надруковані раніше вилучали з бібліотек і знищували. Наукова спадщина Грушевського в той час не вивчалася.

Цікаві факти про Михайла Грушевського

Діду Михайла Грушевського по материнській лінії (Захарій Оппоков) за життя було подаровано дворянство, нагороджено двома орденами Святої Анни, бронзовим хрестом, орденом святого рівноапостольного Володимира.

Батько Михайла Грушевського Сергій Федорович був знаний як автор одного з кращих підручників із церковнослов'янської мови для шкіл, книга витримала понад 30 перевидань. Це дало змогу набути чималий капітал і жити безбідно ще багато років.

Перше кохання — оперна співачка Олена Марковська. Зачаровувався її співом, запрошував на традиційні щорічні концерти до гімназії, декламував їй свої вірші. Олена відповідала взаємністю. Але кохання не мало продовження. На початку 1886 року гастролі оперної трупи в Тифлісі скінчилися, і співачка поїхала. Молоді люди розлучилися.

Михайло Грушевський починав творчий шлях як письменник. Однак чимало літературних текстів дотепер не друкувалися. Значний їх масив уперше було надруковано у виданні «Михайло Грушевський: Із літературної спадщини», Нью-Йорк – Київ, 2000.

У січні 1918 року під час штурму Києва більшовики цілеспрямовано спалили родинний маєток Грушевських на вулиці Паньківській, 9. Операцією командував Михайло Муравйов. Бронепотяг із загонами матросів кілька годин розстрілював запальними снарядами будинок. Ущент згоріли цінні рукописи, бібліотека, унікальні колекції рушників, вишивок, килимів, порцеляни та прикрас.

Грушевський мав надзвичайну працездатність. Спав 4 години на добу, увесь свій час присвячував роботі. Творчий доробок складає понад 2000 праць.

Український інститут національної пам'яті

Коронація Данила Галицького

7 жовтня 1253 року (за іншими даними — в грудні) в місті Дорогочині (сучасна Польща) відбулися коронація і помазання галицько-волинського князя Данила Романовича королівською короною.

Данило Романович походив із династії Романовичів, відновив і розбудував Галицько-Волинську державу, створену його батьком Романом Великим. Правління Данила Галицького вважається періодом найбільшого економічного, політичного й культурного піднесення держави.

Папа Римський Інокентій IV виношував ідею антитатарського хрестового походу, до якого прагнув долучити ряд європейських країн. Тому звернув увагу на Галицько-Волинську державу, територія якої була однією з найбільших у Європі.

Традиційно вважається, що і Данило Галицький прийняв корону (після двох відмов) через необхідність боротьби з татарами. Однак не менше його цікавили й інші вектори зовнішньої політики: боротьба за австрійську спадщину (після смерті австрійсько-штірійського герцога Фрідріха II) та землі литовців, прусів, ятвягів на півночі.

Посланець Інокентія IV абат Опізо 1253 року привіз до Дорогочина (тодішня західна околиця Галицько-Волинського князівства) королівські клейноди: корону, скіпетр і державу.

Важливим наслідком коронації стало надбання рівних прав з іншими коронованими особами Європи. За тодішньою традицією, королівський титул міг надати лише Папа Римський. Король не міг бути нічиїм васалом, а в разі нападу на його державу інші королі мали надати йому допомогу. Данило Романович отримав титул «короля Русі», а папська булла закликала володарів Чехії, Моравії, Сербії, Помор'я та Пруссії до походу на татар під керівництвом Данила Галицького.

Утім, королівська корона не принесла бажаного. Безрезультатно завершилася боротьба за австрійську спадщину (син Данила Роман не став австрійським герцогом), ніхто не відгукнувся на відозви папи про хрестовий похід. Усе це призвело до охолодження відносин із Римом. Вже наступник Інокентія IV папа Олександр IV вороже ставився до Русі: погрожував Данилу Галицькому церковним прокляттям за відмову служити апостольському престолу, підбивав литовського короля Міндовга (коронувався також 1253 року) до нападу і дарував відпущення гріхів тевтонцям, які виступали проти русичів.

Тим не менше ще півстоліття після того правителі Галицько-Волинської держави титулували себе «королями Русі».

Сама корона кілька століть зберігалася в Перемишлі. Була захована з початком Другої світової війни, і відтоді її місцезнаходження залишається невідомим.

Сергій Єфремов

6 жовтня 1876 року в селі Пальчики на Київщині народився Сергій Олександрович Єфремов — учений, літературознавець, політичний та державний діяч, публіцист.

Один із творців Української радикальної партії (1904). Активно займався політичною діяльністю. Неодноразово арештовувався російською владою за виступи на захист української національної культури.

У 1917 – 1918 роках — заступник голови Центральної Ради, Генеральний секретар міжнаціональних справ в уряді УНР. Вважається, що саме він запропонував назву «Українська Народна Республіка». Очолював Українську партію соціалістів-федералістів.

Після взяття Києва більшовицькими ордами Муравйова 1918 року пророче написав: «Нема жодного сумніву, ще трохи — небагато мине часу, як ці люди зруйнують усе, що тільки підлягає руйнації».

Емігрував 1920 року, але після загальної амністії невдовзі повернувся для інтенсивної наукової роботи. До 1928-ого, коли почалося цькування, — віце-президент і голова Управи Української академії наук, очолював низку наукових товариств.

Завжди залишався непримиренним противником більшовицького режиму. «Нещасне покоління росте, загиджене, запльоване фарисейською рукою тупоголових дурнів та розгнузданих садистів. Страшна майбутність!» — занотував Сергій Єфремов у щоденнику. І в іншому місці: «Підлішого часу не було і не буде, що ж, залишається пити отруєний келих до дна».

Заарештований 1929 року за фальшивими звинуваченнями в керівництві Спілкою Визволення України.

Помер 10 березня 1939 року в одному з таборів ГУЛАГу. Точні обставини смерті й місце поховання невідомі.

Гнат Хоткевич

8 жовтня 1938 року в підвалі харківської в'язниці був розстріляний Гнат Мартинович Хоткевич — письменник, історик, бандурист, композитор.

Народився 12 січня 1878 року в Харкові. Закінчив Харківський технологічний інститут. Змалку навчився грати на бандурі. Під час навчання захопився історією та фольклором, займався письменництвом.

Устиг попрацювати інженером на залізниці. Розробив власний проект дизельного потяга, на кілька десятиліть випередивши американський аналог. Тоді ж організував перший в Україні робітничий театр.

Брав участь у політичному страйку 1905 року. Через переслідування переїхав у Галичину, де виступав зі скрипковими концертами та виконував українські народні пісні в супроводі бандури. Закохався в Гуцульщину. Заснував Гуцульський народний театр, уклав перший підручник із гри на бандурі.

1912 року оселився в Києві. Але під час Першої світової війни був висланий з України, п'ять років мешкав у Воронежі.

За радянського режиму займався викладацькою діяльністю, керував Полтавською капелою бандуристів. Від 1928 року почалися гоніння. Хоткевича цькували в пресі, а в 1932-ому, через неналежне «ідейне спрямування», заборонили всі його твори і звільнили з роботи. За два роки пережив замах на життя — письменника зіштовхнули під колеса потяга, він надовго опинився в лікарні.

Заарештували в лютому 1938-ого. Під тортурами визнав себе німецьким шпигуном. 29 вересня 1938 року Гната Хоткевича засудили до розстрілу за «участь у контрреволюційній організації». Похований у братській могилі на околиці Харкова. При цьому рідним повідомили, що він засланий у Сибір без права листування.

10 років у радянських концтаборах перебувала дружина письменника Платонида, 15 років — син Богдан.

Сергій ГОРОБЕЦЬ,
Український інститут національної пам'яті,
м. Чернігів

Світ-інфо №89 20 жовтня 2016 року

«Нє дай Бог свінє рог, а бєднаму паньство»

Чернігівський діалект — як відгомін давньослов'янської мови

Чудове прислів'я, винесене в заголовок, свого часу навів мені директор школи села Петрушина Володимир Дмитрович Сериченко. У селі впевнені, що саме в цій місцевості збереглися рештки давньослов'янської мови, якою говорили наші предки в часи Київської Русі. Це підтверджують і вчені.

Петрушин — древнє село, історія якого налічує близько тисячі років, саме від княжих часів. Воно розташоване за 20 кілометрів на північ від Чернігова. Тут бережуть давні звичаї, в тому числі мову.

У селі народився чудовий український письменник Володимир Дрозд, який 13 років тому пішов із життя. У своїй дуже цікавій прозі він щедро використовував мовний колорит рідного краю.

Утім, про саме село — окрема й цікава розмова, як і про інші села Чернігівщини. Зараз — про давній чернігівський діалект. До речі, вищезгаданий директор школи навів мені деякі приклади. Скажімо, що означає слово «кики». Так тут називають кукурудзу, «кияхи», як кажуть ще в деяких селах.

Кілька років тому в нашій області (що цікаво — серед молодих любителів рідної історії) почався громадський рух за відродження діалекту Чернігово-Сіверщини. Молоді дослідники, які гуртувалися довкола Чернігівського культурно-мистецького центру «Інтермеццо», краєзнавця і журналіста Олександра Ясенчука, котрий працює тут, почали збирати, відроджувати, навіть упроваджувати в побут і в літературу цей діалект. Про це, очевидно, треба буде дати окрему публікацію, адже молодь не лише намагалася говорити своєрідною мовою, а й писати нею вірші і прозу, створювати словник діалектизмів.

У цьому русі, звісно, нема протиставлення з літературною мовою. Ми маємо поважати, знати нашу державну українську мову, саме як літературну, тобто канонічну, офіційну мову. Однак сама ця мова — живий організм, вона постійно розвивається — і завдяки появі нових слів, і відродженню призабутих. А головне — наші діалекти, а їх в Україні десятки, не тільки наш, чернігівський, — це ознака багатства літературної мови. Саме багатства і розмаїття нашої багатющої української мови.

Що таке «глижка», «тичка», «кики»?

Я почав записувати діалектизми мого рідного села Авдіївка, що в Куликівському районі. Географічно район — у центрі області, але тяжіє все-таки до півночі Чернігівщини, якщо мати на увазі саме мову, говірку. Тим більше, що села району розташовані по лівому берегу Десни, адже на правому — вже Менський район. Наші села — це Кладьківка, Хибалівка, Салтикова Дівиця, Ковчин, Авдіївка, Горбове, Виблі, якщо по течії ріки, в бік Чернігова.

Звичайно, мова цих сіл — суржик, тобто суміш української з російською та білоруською мовами. До Гомельщини (Білорусь) узагалі примикають північніші й західніші райони Чернігівщини.

Перше, на що звертаєш увагу, — це дифтонги, тобто двозвуччя, поєднання двох звуків. Головних — два: «іе» та «уа». Тобто замість «ліс», «півень» у нас кажуть «ліес», «піевень». І це не українське «ліс» на російське «лес», а накладання другого звуку на перший. Виходить доволі цікаво, навіть милозвучно. Це поширений дифтонг. Досить сказати, що в польській мові цей двозвук передається і на письмі, при пом'якшенні звуку «е». Приміром, найпростіше слово «ні», яке польською звучить майже як «нє», але все-таки «з присмаком» «і» перед «е». Латиницею так і пишеться: «NIE».

Ще цікавіший дифтонг «уа», істинно наш сіверський двозвук. Це коли говорять не «кінь», «віл», а «куань», «вуал». Якщо і так м'який звук «і» ще й пом'якшується попередньою м'якою приголосною, наприклад «л», то тоді як варіант дифтонга «уа» звучить дифтонг з йотованим звуком «ю» замість «у»: тобто замість «лід» — «люад».

Але не єдиними дифтонгами багатий діалект. До нього належать і жаргонізми, специфічні слова, аналоги літературних термінів. Я став записувати такі слова свого села Авдіївка. І виявилося, що, мабуть, у кожному селі є хоча б із десяток специфічних слів тільки цього села, не зрозумілих уже в сусідньому, наприклад у Ковчині або Горбовому. Пропоную такий невеликий словничок мого села, не виключаючи, що ці терміни зустрічаються і в якихось інших селах.

Тичка — удилище вудки.
Глижка — грудочка землі.
Вавка — болячка.
Збийодав — зробив вавку (забив пальця).
Кудя — повернути коня вправо (к собі — вліво).
Клямка — защіпка на дверях.
Гиляра — великий човен.
Хоптя, чмак, топтуха — риболовні снасті.
Зломень — поличка над дверима, на якій ховають ключ.

А ось слова села Нові Броди Менського району, які Олександр Ясенчук, уродженець району, записав у місцевого уродженця Євгена Орди, нині чернігівського священика.

Джуклей — горобець.
Коршак — яструб.
Лавка — магазин.
Абабка — підберезовик.
Лутка — обрамлення дверей.
Дурбель — дурень.
Рундук — поріг.

Наша газета продовжить цю тему — збереження чернігово-сіверського діалекту. Запрошуємо читачів долучатися до цієї справи. Надсилайте в газету якісь цікаві слівця з ваших сіл. І не треба соромитися, цуратися нашої старої сільської мови. Адже це відгомін віків, історії саме нашого краю.

Петро АНТОНЕНКО

Стара Чернігівщина

Чернігів, Вал, дім Мазепи (полкова канцелярія).
Орієнтовно 1917 р.

Чернігів, Красний міст.
Перші відомості про дерев'яний міст через річку Стрижень належать до 1783 року. Міст був розташований на стародавньому шляху, що з'єднував Чернігів з іншими містами Київської Русі. Був єдиним мостом через Стрижень.
Назву отримав через красивий («красний» — давньослов'янською) вигляд, як і центральна Красна площа.
У XIX столітті був у віданні повітового земства. Неодноразово перебудовувався. У 1914 – 1916 роках замість дерев'яного збудували бетонний міст.

Фото військового
Чернігів. Фотосалон Р. Чарнецького.
Орієнтовно 1910 рік.

Миколаївська церква в Чернігові.
Фото Мойсея Власійовича Шамбона.
Початок XX ст. Стояла на розі сучасної вул. Святомиколаївської.

Передмістя Чернігова.
Район міста, що має назву Кавказ. Поштова листівка видавництва В.Гольдфайн. Початок XX ст.

Джерело: «Перший чернігівський фотопортал»

Батурин — гетьманська столиця

Покарання за «чужоложство» в XVII ст.

Серед справ, розглянутих на українських землях козацькими судами у XVII столітті, досить значний їх відсоток стосується перелюбників-«чужоложців».

Проте значна кількість розглядів не є свідченням безкарності цього злочину, навпаки: тогочасні суди, суспільна думка й церква із суворістю ставилися до таких вчинків. За скоєне «чужоложство» суворо карали обох учасників. Чоловіка страчували, а жінку прив'язували до ганебного стовпа на базарній площі й били. Одночасно розривався її шлюб. Лише коли чоловік при свідках пробачав проступок жінки, сім'я зберігалася. Інша міра покарання існувала для людей, котрі не перебували в шлюбі. Їх також прив'язували до ганебного стовпа на базарній площі й били батогом, виганяли з населеного пункту, де вони мешкали. Інколи вони мали можливість за такий проступок сплатити грошові стягнення.

У ті далекі часи народне розуміння про дозволене й заборонене було правовим обов'язковим кодексом і для суду. «Чужоложство» в очах народу з давніх часів вважалося тяжким гріхом, що викликає гнів Бога й підлягає суворому покаранню. Кожен, хто знав про такі вчинки, мусив прийти до суду і відкрито виступити зі звинуваченням. Без надання аргументованих доказів злочину заявник вважався наклепником і зазнавав такого покарання, яке за законом загрожувало б обвинуваченому. Тож за народним звичаєм обвинувач повинен був запросити свідків і спільно «застати на злому вчинку» перелюбників, а ще обрізати їм обом поли білизни чи одягу. Процедура обрізання поли не прописана ні в Литовському статуті, ні в положеннях Магдебурзького права, це глибоко народний звичай, збережений від попередніх століть.

Незважаючи на суворе покарання, українських жінок до таких вчинків спонукали обставини життя. Найчастіше це були вдови. Злидні, тяжкі умови сільського життя, беззахисність у суспільстві змушували їх знайти собі чоловіка.

Шукала собі чоловіка і полтавська вдова Мартиниха Криворота, тому й потрапила до суду. У січні 1694 року до полтавської міської ратуші із заявою про перелюбство звернувся місцевий козак Дорош Андрущенко, запідозривши свою сусідку у зв'язках із сердюком піхотного полку Іваном Трохименком. Бургомістр (сучасне вживання — міський голова) разом із війтом (помічник голови у судових справах), порадившись, дали згоду розслідувати цей злочин. Разом із Д. Андрущенком як свідки були направлені «Семён, сторож арматный, Гнылка, «воротный» замковый, и Лесько «асаулець».

Уночі вони відбили двері в будинку вдови і знайшли на горищі в самій білизні сердюка, інший його одяг лежав на ліжку. Їм обом дали можливість одягнутися, потім відрізали поли одягу та відвели в ратушу. Наступного дня відбувся суд. У суді жінка не заперечувала факту «чужоложства» і пояснила всім присутнім, чому так вчинила, не боячись кари Божої.

Вона, жінка в літах, була тричі одружена, чоловіки загинули в різних військових походах, тож, коли до неї став залицятися сердюк Іван Трохименко, вирішила узаконити ці стосунки офіційно. Звернулася з проханням узаконити їхній шлюб до священика, а той категорично відмовив, спираючись на церковні канони. Та й за нормами тогочасного судочинства вона не вважала себе винною, адже зналася на цьому і стверджувала, що за Магдебурзьким правом «вольно каждому жениться столько раз, сколько пожелает, пока без жены оставаться не хочет или не может, хотя бы их у него умерло три или четыре; так точно и женщина по смерти мужей своих вольна пойти замуж за иного».

Судова колегія на чолі з полковником Павлом Герциком (майбутнім тестем Пилипа Орлика) винесла ухвалу за скоєне перелюбство: «Мартыныху Крыворотую и Ивана Трохименка публице в понеделковый торг до стовпа даты», тобто виставити їх у неділю прив'язаними до сороміцького стовпа на базарній площі, а потім відпустити.

Досить розлого ця справа опублікована в праці відомого архівіста Ореста Івановича Левицького «По судах Гетьманщини: Нариси народного життя Гетьманщини 2-ої половини XVII віку» 1901 року. З цієї справи можна дійти висновку, що в ті часи українська жінка, маючи обізнаність у тогочасних законах, могла себе захистити, навіть будучи вдовою.

Наталія ДРОБЯЗКО

Картинні зібрання родини Розумовських

Наприкінці XVIII ст. дворянські маєтки почали перетворюватися на справжні культурно-мистецькі та духовні осередки. Великого поширення набуло приватне колекціонування різноманітних творів мистецтва, почали створюватися картинні галереї. Найбільше в портретних галереях були представлені родинні зображення, адже наприкінці XVIII ст. спостерігалась особлива зацікавленість своїми генеалогіями. Тому обов'язковою складовою палацових інтер'єрів були «фамільні» галереї.

Значні приватні колекції створювалися відомими державними діячами, які були знайомі із західноєвропейською культурою. До таких відомих колекціонерів належать представники родин Воронцових, Строганових, Шереметьєвих. Серед відомих збирачів портретних галерей Лівобережної України відомі прізвища Тарновських, Галаганів та Рєпніних. Вагоме місце серед цих родин посідала і родина Розумовських.

Сьогодні дослідити картинні зібрання родини Розумовських досить складно. Останнім часом більше інформації з'явилося про збірку Рєпніних в Яготині — в її основі були художні колекції гетьмана Кирила Розумовського та його дітей, перевезені до Яготина з палацу на Мойці в Петербурзі, та, очевидно, з Батурина.

Із записок російського мандрівника О.Глаголева дізнаємося про зібрання в Яготинському маєтку: «В доме богатое собрание картин, оставшихся после графа Алексея Кирилловича Разумовского. Из произведений итальянской школы лучшее есть Тициановa Даная, Мать, кормящая детей, произведение Лазарини, две картины Гвизольфа, представляющие Христа, проповедующего в храме, Пантеон и своды Церкви Св. Петра Антиоли, Велизарий с мальчиком неизвестного художника, две новые картины: слепец с мальчиком и Св. Магдалина и травля кабанов Снейдерса также составляет украшение галереи».

В інших своїх маєтках Кирило Григорович також мав картинні зібрання. О. Васильчиков зазначає, що в будинку К. Розумовського на Знаменці в Москві зберігалися картини кращих майстрів свого часу.

Для постійного поповнення власних зібрань картини замовляли тогочасним відомим художникам, купували за кордоном або ж отримували в подарунок. Відомий мистецтвознавець XX ст. О.М. Савінов писав, що І.І. Шувалов для графа К.Г. Розумовського замовив картину на античну тематику «Зевс і Фетіда» відомому художнику А.П. Лосенку. Виконував цю картину А. Лосенко 1769 року в Римі на сюжет тексту першої пісні гомерівської «Іліади». На початку XIX ст. картина «Зевс і Фетіда» потрапила до збірки Свіньїна, однак невідомо, де він її придбав. Довгий час ця картина зберігалася в «Музеумі» Свіньїна, а після його закриття зникла в одній із приватних колекцій. Лише 1946 року картина надійшла до Державного Російського музею, де зберігається й нині.

Престижно було мати при власних маєтках і придворних художників. Відомо, що в родині Розумовських працював маляр Г. Стеценко, який 1742 року на замовлення Розумовських виконав настінні розписи в будинку в садибі «Покорщина». Художник створив портрети родини Розумовських (Наталії — 1746 р., Кирила й Олексія — 1753 р.), численні ікони для палаців та іконостасів у Козельці.

Відомо, що в Батурині малярства вчився кріпак Іван Усенко — маляр-портретист першої половини XIX ст. У подальшому він працював придворним малярем княгині В.Рєпніної.

Про картинну галерею в Батуринському палаці К. Розумовського на сьогодні збережено мало відомостей. Деяку інформацію можна дізнатися з публікації в газеті «Рада» (№183, 1911 р.), де зазначено, що Кирило Розумовський мав велику картинну галерею, в якій зберігалися портрети Івана Мазепи, Пилипа Орлика, Павла Полуботка,

Зевс і Фетіда.
Художник А.П. Лосенко, 1769 р.

Семена Палія та Петра Дорошенка. Усі вони були написані не пізніше XVIII ст. олійними фарбами в натуральну величину. До наших днів картинна галерея К. Розумовського не збереглась, її доля достеменно не відома. Збережено відомості лише про вищеназвані портрети, які потрапили до батуринського торговця Боканя, а згодом — до шинкаря М. Раді. Довгий час (приблизно до 1910 р.) ці портрети зберігалися в шинку, відомо, що висіли низько на стіні й через це легко псувалися. На сьогодні вони вважаються втраченими.

Нині на першому поверсі палацу К. Розумовського в Батурині створена картинна галерея. Чільне місце в ній займає зала, присвячена представникам славного гетьманського роду Розумовських. Інші зали портретної галереї присвячені відомим європейським діячам XVIII – XIX ст. Ця картинна галерея в палаці К. Розумовського відтворює епоху життя та діяльності гетьмана, його політичні орієнтири, смаки та вподобання.

Юлія ЦАПКО

Знахідки та відкриття 20-го археологічного сезону

Ось і минув черговий археологічний сезон у «Гетьманській столиці», який до того ж є ювілейним — двадцятим. Юні археологи здобувають тут знання й неоціненний досвід, науковці — нові дані для досліджень, а загал — цікаві знахідки, які невдовзі прикрасять експозиції батуринських музеїв.

Дослідники продовжили вивчати територію Батуринської фортеці — укріпленої частини міста XVII – початку XVIII ст. Головні вулиці Батурина прямували від воріт цитаделі до виїздів із міста. Тоді вони називалися від напрямку, куди вели. На одній з вулиць — Сосницькій — під час минулих розкопок знайшли рештки шинків гетьманського часу. А в ті часи шинки були осередками спілкування, обговорення новин, харчування й навіть ночівлі, бо вони ще слугували своєрідними «готелями». Цьогоріч було закладено два розкопи, якими планувалося охопити територію шинків. Один із них втрапив на місце двору й огорожу, а інший — на господарські ями XVII ст. Серед знахідок — типові для козацької пам'ятки підкови від чобіт і фрагменти кераміки. Але в кожному з цих розкопів виявлені матеріали часів Київської Русі, які доводять, що і в XI – XII ст. на місці сучасного Батурина існував значний населений пункт.

Продовжили розпочаті в минулому сезоні дослідження території уздовж колишньої Київської вулиці Батурина. Матеріалів XVII ст. на ній не знайшли, натомість виявили залишки будівлі XIX ст., ущент знищеної вогнем. Масштабна пожежа вирувала в місті 1 липня 1861 р. і завдала великої шкоди кільком кварталам. На початку XX ст. на місці пожежі постала нова будівля.

Тривали розкопки передмістя гетьманського Батурина. На посаді виявлено рештки двох споруд XVII ст. і зернову яму з підбоєм. Тут теж лишився давньоруський слід: були знайдені фрагменти скляних псевдокручених браслетів, пряслиця і кераміка часів Київської Русі.

У двох розвідкових шурфах, закладених на території

парку «Кочубеївський», археологи натрапили на рештки цегляних фундаментів. Відомо, що в останній чверті XVIII ст. К. Розумовський викупив у представників родини Кочубеїв їхній родовий маєток. У південному напрямку було зроблено велику прибудову до будинку — дерев'яну, яка мала цегляні підмурки. В описі садиби 1836 р. вказано, що «сего дома большая часть деревянная, а меньшая часть — каменная». По один бік будинку знаходилося два флігелі: один — для кухні, а другий — для служителів, двір і хлів для худоби, а по інший — дві комори, невеликий флігель, льодовня, хлів, конюшня й хата для кучерів і сторожів. Подальші дослідження мають встановити: нововиявлені фундаменти є частиною прибудови чи належать до окремої споруди — флігеля або комори.

Таким чином, цьогорічний сезон наблизив учених до розгадки низки таємниць із минулого міста й показав подальшу перспективність археологічного вивчення гетьманського Батурина.

Наталія САЄНКО

Публікації підготували наукові співробітники Національного заповідника «Гетьманська столиця»

День захисника України

14 жовтня 2014 року Президент України Петро Порошенко підписав Указ № 806 «Про День захисника України». Відтак свято відзначається цього дня щороку.

Це день пам'яті та пошани всіх, хто упродовж століть боровся за свою землю та відстоював суверенітет України після здобуття нею незалежності.

День захисника України поєднується з церковним святом Покрови Пресвятої Богородиці. Українська традиція вшанування Покрови була продовжена козацької доби. На Запорозькій Січі це свято було одним із найголовніших. Цього дня відбувалися ради, на яких вибирали кошового та старшину, а січові церкви зводили передусім на честь Покрови Пресвятої Богородиці.

«Кожен селянин, ідучи на працю в поле, завжди має з собою рушницю на плечах і шаблю або тесак при боці», — пише 1594 року про українців австрієць Еріх Лясота, посланець імператора Священної Римської імперії, який місяць пробув на Запорозькій Січі.

Козацтво — приклад того, як українці, навіть не маючи своєї держави, виявилися спроможними створити своє військо, а потім перетворити його на державне формування. Козацька держава, створена Богданом Хмельницьким, так і називалася — «Військо Запорозьке». Вона проіснувала понад сто років.

На початку XX ст. — під час визвольної боротьби та національної революції 1917 – 1921 років — українські військові формування постали знову.

Коли з вибухом Другої світової війни Україна опинилася в лещатах поміж двох тоталітаризмів — червоного й коричневого, народ знову взявся творити своє військо — Українську Повстанську Армію. Це була єдина військова сила у війні, метою боротьби визначала створення незалежної Української держави.

За участь у повстанському русі чи його підтримку каральні органи СРСР репресували понад півмільйона українців.

Створення нової Української армії, здатної чинити опір агресорам, було б неможливим без масової участі в цьому процесі всіх українців.

Український воїн, який нині захищає українську державність у зоні АТО, — спадкоємець нескорених. Тих, хто боронив кордони і безпеку своєї землі впродовж століть. Дружинники княжих часів, козаки, січові стрільці, воїни Української революції 1917 – 1921 років, повстанці Холодного яру та вояки УПА — їх усіх вшановуємо 14 жовтня, в День захисника України.

Ікони «Козацька Покрова» на Чернігівщині

У XVII – XVIII ст. квітне «козацьке бароко». Виникає й новий тип ікони — «Козацька Покрова». На ній під покровом-омофором Богородиці іконописці розміщують українських ієрархів, гетьманів, старшину, значних козаків.

У фондах Національного архітектурно-історичного заповідника «Чернігів стародавній» є ікона «Покров Богородиці» із зображенням чернігівського полковника Павла Полуботка. Перша половина XVIII ст. Первісно, напевно, була в дерев'яній Покровській церкві міста Новгорода-Сіверського на Чернігівщині. Розмір — 115,5х78,3 см. Дерево, левкас, темпера, олія, золочення.

У фондах Чернігівського обласного художнього музею ім. Григорія Галагана — ікона «Покрова Богородиці» із зображенням запорозьких козаків. Друга половина XVII ст. Походить із міста Бахмача. Розмір — 51х38,5 см. Дерево, левкас, олія, сріблення, тонування під золото, рельєфне тиснення, різьблення.

Сергій БУТКО,
представник Українського інституту національної пам'яті в Чернігівській області

Пам'яті Інеси Вачнадзе, патріотки України

18 жовтня відійшла у вічність Інеса Вачнадзе — педагог, просвітянка, громадська активістка, справжня патріотка України.

Інеса Іванівна Вачнадзе народилася 15 жовтня 1934 року в Чернігові. Закінчила філологічний факультет Чернігівського державного педагогічного інституту. Педагогічний стаж — майже 60 років.

Працювала викладачем естетичного виховання у професійно-технічних училищах Чернігова. Протягом 13 років працювала вчителем школи в селі Жукотки Чернігівського району.

Як волонтер викладала естетику у вечірній жіночій гімназії «Ювента» (Чернігів). З 1 вересня 2007 року — керівник гуртка «Знавці української мови» Чернігівської школи № 1 і гуртка «Естетіс» ліцею № 15 м. Чернігова. Працювала на обласному радіо в літературній програмі «Сонячні кларнети».

За плідну роботу І. І. Вачнадзе нагороджена медаллю «Ветеран праці», нагрудним знаком «Відмінник освіти України». У 2006 році їй присвоєно почесне звання «Заслужений вчитель України».

Інеса Іванівна брала найактивнішу участь у заходах національного і державницького відродження останніх десятиліть в області й Україні, була активісткою Всеукраїнського товариства «Просвіта». Її енергії, активності могли б позаздрити багато молодших людей.

Відспівування Інеси Іванівни Вачнадзе відбудеться в Катерининській церкві Чернігова в суботу, 22 жовтня.

Польська інтелігенція

закликає зупинити антиукраїнську істерію

Список осіб, які підписали заклик «Відозва з Верхрати» (українською):

Адам Бальцер (Варшава), Ян Бартмінський (Перемишль), о. Стефан Батрух (Люблін), Мариля і Януш Базидлі (Люблін), Едвін Бендик (Варшава), Богуміла Бердиховська (Варшава), Чеслав Белецький (Варшава), Манюха Біконт (Варшава), Барбара і Ришард Білль (Варшава), Мартина і Влодзімєж Боґачики (Познань), Марцін Босацький (Варшава), Галіна Бортновська-Домбровська (Варшава), Збігнєв Буяк (Варшава), Ян Бира (Замостя), Анджей Бжезецький (Краків), Іза Хруслінська (Варшава), Катажина Хім'як (Варшава), Вацлав Чакон (Люблін), Анна Домбровська (Люблін), Ян Анджей Домбровський (Вроцлав), о. Томаш Достатній, домініканин (Люблін), Юстина Дуріяш-Булгак (Варшава), Анастасія Двуліт (Варшава), Кристина Енґелькінґ (Варшава), Романа Фелікс (Варшава), Пшемислав Фенрих (Щецин), Артур Ґроссман (Львів), Мірослав Ґринь (Варшава), Міхал Ґуць (Ґданськ), Вітек Гебановський (Варшава), проф. Оля Гнатюк (Київ), Вітольд Горовський (Познань), Барбара Імьолчик (Варшава), Малгожата Янушкевич (Варшава), Богдан Юрчишин (Варшава), Адольф Юзвенко (Вроцлав), проф. Антоній З. Камінський (Варшава), Ксеня Каневська (Варшава), Магдалена і Януш Кійовські (Варшава), Марцін Колодзєйчик (Варшава), Марцін Конєчний (Варшава), Юлія М. Кошевська (Варшава), др. Аґнєшка Косьцянська (Варшава), Пйотр Косьцінський (Варшава), проф. Анджей С. Ковальчик (Варшава), Сергіуш Ковальський (Варшава), Яцек Козловський (Варшава), Марцін Круль (Варшава), Аґнєшка Крисік (Варшава), Александра Куявська (Варшава), Ева Кулік (Варшава), др. Ян Кур'ята (Кошалін), Данута Куронь (Варшава), др. Малгожата Кузбіда (Перемишль), Ян Лясоцький (Лондон), Анджей де Лазарі (Лодзь), Цезарій Лазаревич (Варшава), Станіслав Лубенський (Варшава), Кароліна Лукашевич (Варшава), Марта Мазусь (Варшава), проф. Анджей Менцвель (Варшава), Івона Міхалік (Варшава), Шимон Моджеєвський (Перемишль), Тереса Олещук (Варшава), Збігнєв Олькевич (Варшава), Йоанна і Януш Онишкевичі (Варшава), Ян Осінський (Варшава), др. Аґнєшка Пасєка (Відень), др. Міхал Пазєвський (Щецин), Данута Пшивара (Варшава), Катажина Пелчинська-Наленч (Варшава), Бартош Пехович (Варшава), Юзеф Піньйор (Вроцлав), проф. Кшиштоф Подемський (Познань), Войцех Пшибильський (Варшава), Мажена Рафальська (Ломжа), Яцек Раковецький, Єжи Рейт (Варшава), Веслав Романовський (Варшава), Агнєшка Ромашевська (Варшава), др. Юліта Аґнєшка Рибчинська (Люблін), Радослав Сікорський (Варшава), Лукаш Сатурчак (Варшава), Анджей Северин (Варшава), Мірослав Скурка (Варшава), Томаш Слупський (Варшава), Евгеніуш Смоляр (Варшава), о. Казімєж Сова (Варшава), Ґжегож Сподарек (Варшава), Барбара і Кшиштоф Становські (Люблін), Адам Становський (Люблін), Анджей Становський (Люблін), Кароль Становський (Люблін), Агата Стафей-Бартосік (Варшава), Кшиштоф Роберт Стасяк (Варшава), Агата Стебаков (Варшава), Віктор Шостало (Колобжеґ), Марек Штарк (Вроцлав), Роберт Шухта (Варшава), Яцек Сьвйондер (Варшава), др. Йоанна Токарська-Бакір (Варшава), др. Патриція Тшещинська (Краків), Петро Тима (Варшава), Анджей Урбанік (Варшава), Недім Усейнов (Варшава), Александра Вавдеюк (Варшава), Вальдемар Вейгс (Вальбжих), Войцех Вільк (Варшава), Аґнєшка Вісьнєвська (Варшава), Міхал Войтчак (Торунь), Казімєж Войціцький (Варшава), Ольга Вуйтович (Люблін), Людвіка і Генрик Вуєці (Варшава), Йоланта Зарембіна (Варшава), Тадеуш Завадзький (Варшава).

Календар всесвітньої історії

21 жовтня

1879 — американський винахідник Томас Едісон випробував свою першу лампу розжарювання з вугільною ниткою.

1947 — почалося масове вивезення українців до Сибіру — операція «Захід». Протягом доби виселили 26 644 родини, загалом 76 192 осіб: 18 866 чоловіків, 35 152 жінки і 22 174 дитини.

1950 — Китайська армія захопила Тибет.

1993 — на Всеукраїнському Православному Соборі Володимир Романюк обраний Патріархом Київським і всієї Руси-України.

Народився: 1672 — Пилип Орлик, гетьман України у вигнанні в 1710 – 1742 роках.

Григорій Верьовка

Помер: 1964 — Григорій Верьовка, український композитор і хоровий диригент.

22 жовтня

Народилися: 1811 — Ференц Ліст, угорський композитор, піаніст; 1870 — Іван Бунін, російський письменник, лауреат Нобелівської премії з літератури 1933 року; 1935 — Борис Олійник, український поет і громадський діяч; 1943 — Катрін Деньов, французька актриса.

Помер: 1835 — Устим Кармалюк, керівник повстанського руху на Поділлі.

23 жовтня

1864 — царським наказом ліквідовано Азовське козацьке військо.

1946 — розпочалося перше засідання Генеральної Асамблеї ООН.

1956 — в Угорщині почалося антирадянське повстання.

Помер: 1937 — Михайль Семенко, український поет-футурист, редактор багатьох видань, загинув у засланні на Соловецьких островах.

24 жовтня

1857 — у Шеффілді (Англія) заснований перший футбольний клуб.

Народився: 1911 — Аркадій Райкін, радянський артист естради.

25 жовтня

Народилися: 1825 — Йоганн Штраус-син, австрійський композитор, король вальсу. 1881 — Пабло Пікассо, іспанський художник.

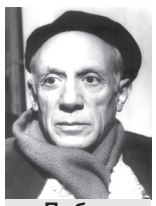

Пабло Пікассо

Помер: 2008 — Муслім Магомаєв, радянський співак.

26 жовтня

1492 — був винайдений олівець із грифелем.

1863 — у Женеві утворений Міжнародний Червоний Хрест.

1900 — у Нью-Йорку відкрили першу лінію метрополітену

27 жовтня

Народився: 1782 — Нікколо Паганіні, італійський композитор і скрипаль.

28 жовтня

1636 — заснований Гарвардський університет.

1886 — офіційне відкриття статуї Свободи в Нью-Йорку.

29 жовтня

1945 — у Нью-Йорку через 57 років після отримання патенту в продаж надійшли кулькові ручки.

30 жовтня

Померли: 1910 — Анрі Жан Дюнан, ініціатор створення Міжнародного товариства Червоний Хрест, перший лауреат Нобелівської премії миру; 1947 — Юрій Клен, український поет, перекладач.

31 жовтня

1888 — шотландський винахідник Джон Бойд Данлоп запатентував пневматичні шини для велосипеда.

Індіра Ганді

Померли: 1984 — прем'єр-міністр Індії Індіра Ганді вбита своїми охоронцями-сикхами; 1993 — Федеріко Фелліні, італійський сценарист і кінорежисер, зняв фільми «Дорога», «Ночі Кабирії», «8 1/2».

1 листопада

Помер: 1955 — Дейл Карнегі, американський педагог, психолог, автор знаменитої книги «Як здобувати друзів і впливати на людей».

2 листопада

Помер: 1950 — Бернард Шоу, англійський письменник, Нобелівський лауреат 1925 року.

3 листопада

1871 — у Центральній Африці знайдено зниклу експедицію Д. Лівінгстона.

Народилися: 1500 — Бенвенуто Челліні, італійський скульптор, ювелір, живописець, авантюрист.

1852 — Муцухіто, імператор Японії у 1867 – 1912 рр. Період його правління відомий під назвою Мейдзі, коли Японія з відсталої феодальної країни перетворилася в одну з передових держав.

1900 — Адольф Дасслер, німецький підприємець, один із засновників відомої фірми спортивного одягу «Адідас».

Микола Куліш

Помер: 1937 — Микола Куліш, український драматург, режисер, загинув у радянських таборах.

Світлини з архіву Володимира Сапона

Володимир Сапон, Кузьма Журба, Станіслав Сеньков і Дмитро Іванов. 1978 р.

Іван Драч: 80-ліття

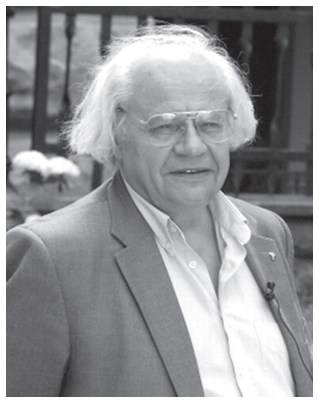

Іван Федорович Драч народився 17 жовтня 1936 року в селі Теліжинці Тетіївського району Київської області. Український поет, перекладач, кіносценарист, драматург, державний і громадський діяч. Перший голова Народного Руху України (1989). Герой України (2006).

Народився в родині робітника радгоспу. Після закінчення середньої школи викладав російську мову й літературу в семирічці села Дзвеняче Тетіївського району. У 1955 – 1958 роках служив в армії.

Від 1958 року навчався в Київському університеті. Був виключений за політичні погляди; у вересні 1961-ого перейшов на заочне відділення і став працювати в редакції газети «Літературна Україна». Закінчив Вищі сценарні курси в Москві. Тоді ж написав перші вірші, деякі з них були критичними стосовно до радянської влади.

До того ж часу належать перші контакти Івана Драча з українськими дисидентами. Однак після їх розгону та арештів радянським режимом Драч написав відкритий лист, в якому каявся у своїх зв'язках із дисидентами (травень 1966 року), після чого стосунки поета й офіційної влади суттєво покращилися. Член КПРС у 1959 – 1990 роках.

30 червня 1966 року ЦК Компартії України схвалив постанову про серйозні недоліки в організації виробництва кінофільмів на Київській кіностудії ім. О. Довженка, в якій зазнали критики кінострічки «Криниця для спраглих» (автор сценарію І. Драч, режисер Ю. Іллєнко).

1976 року І. Драч отримав Державну премію УРСР ім. Т. Шевченка за свою збірку віршів. У 1983 році поету було присуджено Державну премію СРСР з літератури.

Іван Драч працював у газетах «Літературна Україна» і «Батьківщина», а також на кіностудії ім. О. Довженка. Після початку Перебудови відновив контакти в дисидентських колах.

На І з'їзді Народного Руху України за перебудову 7 – 10 вересня 1989 року був обраний його головою.

З 28 лютого по 4 грудня 1992 року він був співголовою НРУ разом із В'ячеславом Чорноволом і Михайлом Горинем.

Пізніше очолив громадську організацію «Україна — Світ».

Очолював Українську всесвітню координаційну раду, Конгрес української інтелігенції.

Весною 1990 року обраний депутатом Верховної Ради України від Артемівського (№ 259) виборчого округу. За нього проголосувало 66,38% виборців. З березня 1998 по квітень 2002 рр. — народний депутат України III скликання. На парламентських виборах 31 березня 2002 р. І. Драч виступав у списку «Нашої України», втретє став членом парламенту України.

Творчість Івана Драча набула широкої популярності як у СРСР, так і за кордоном. Його поезії відомі в перекладах багатьма мовами світу.

Творчий шлях розпочав у період «хрущовської відлиги». Дебютував 1961-ого, коли київська «Літературна газета» опублікувала його поему-трагедію «Ніж у сонці». Член Спілки письменників України від 1962 року.

Видані книги

Поезії: «Соняшник» (1962), «Протуберанці серця» (1965), «Дихаю Леніним» (1965), «Балади буднів» (1967), «Поезії» (1967), «До джерел» (1972), «Корінь і крона» (1974), «Київське небо» (1976), «Дума про вчителя» (драматична поема, 1977), «Сонячний фенікс» (1978), «Сонце і слово» (1978), «Американський зошит» (1980), «Січнева балада 1924 року» (1980), «Шабля і хустина» (1981), «Драматичні поеми» (1982), «Київський оберіг» (1983), «Соняшник» (1985), «Теліжинці» (1985), «Храм сонця» (1988), «Противні строфи» (2004/2005).

Інші: збірка кіноповістей «Іду до тебе» (1970), збірка статей і нотаток «Духовний меч» (1983), «Політика» (статті, доповіді, виступи, інтерв'ю) (1997).

Кінематографічні роботи:

Автор сценаріїв фільмів: «Криниця для спраглих» (1964), «Камінний хрест» (1968), «Іду до тебе» (1971), «Пропала грамота» (1972), «Дід лівого крайнього» (1974), «І в звуках пам'ять відгукнеться...» (1986), мультфільму «Крила», «Вечори на хуторі біля Диканьки» (1983), «Мама рідна, любима» (1986, у співавт.), «Вінчання зі смертю» (1992, у співавт.), «Таємниця Чингісхана» (2002, у співавт.) тощо.

Поезія Івана Драча

ПРОТУБЕРАНЦІ СЕРЦЯ

Ми чуєм трав зелений крик,
Дощів задумані рефрени,
Це травень, вічний єретик,
Так з-під землі бомбить
зелено
На рівні вічних партитур!
Ми чорні гори перегорнем,
Ми вдарим серцем в мур
зажур,
Ми розквитаємося з горем
На рівні вічних партитур!
Летить прокльон в зимовий
сон —
Ми розкутурхаєм в двобої
Людський граніт, людський
гудрон
Багряним громом сили тої,
Що нас розчахує з добра, —
Так б'ють з сердець
протуберанці —
Повстанці сонця... Біль вмира
У грандіознім сонцетанці,
В космічнім клекоті тортур!..
Так розкошуємо з добра
На рівні вічних партитур!

ЗАЛІЗО

Як шалено росте залізо,
Лізе в танки, в ракети,
в броню,
Лізе в тіло і в душу лізе.
Чим цей ріст його зупиню?!

Лізе в доповіді і в спічі
З нутровини, з ядра землі.
Став залізним я втричі аж
вдвічі,
Ми з заліза, залізні і злі.

Бо залізо залізло повсюди,
Людство глухне од скреготу зла.
На мої на залізні груди
Аж заточується бджола.

Я залізно зимую у літі,
Залізняк я села і зела.
Од заліза на лютій орбіті
Аж заточується Земля.

КАЛИНОВА БАЛЯДА

Я часто не знаю. Не знаю,
де хвилі
Стають золоті, де багряно-
тривожні,
Не знаю, де міра вготована силі
Й нащо мої клекоти сині
спроможні.

Не знаю. Не відаю. І колінкую
Перед відомим (відомим для
кого?),
Своєму коневі кую свою
збрую
І в губи цілую зорю дорогу.

Крапчасті напасті, роковані
роки,
Чоласті незвідані вади
«не знаю».
Не знаю, де блиснуть вогнем
мої кроки
І що принесе мені пам'ять
з Дунаю.

Та знаю: мене колисала
калина
В калиновім лузі тонкими
руками,
Й калинова кров, як і пісня
єдина,
Горить в моїм серці гіркими
зірками.

* * *

Україна копає городи.
Може, рік, може, вік проживе.
А коли вже державу
спородить,
Тоді й небо візьме за живе.
Україна копає городи.
Коло них проживуть городи.
Україна лютує й скородить,
Хто б що в брехнях не
нагородив.
Україна копає городи.
Сам це бачив. Проїхав
наскрізь
Землю пекла, й небесної
вроди,
І святих фіалкових узлісь.
Україна копає городи.
Україна — великий город.
Не чекає собі нагороди
Мій великий городній народ.

Квітень, 1995

УКРАЇНСЬКИЙ PERPETUUM MOBILE, АБО МАШИНА УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

«Кравчучка» стала
«кучмовозом»:
Іде вперед наш рідний край.
Всупір морозам і прогнозам,
Він ще тримається, гай-гай.
Народ везе — яка різниця.
Народ підводиться з рабів.
Його всі вчать, а він все
вчиться,
А робить так, як і робив.
В народу очі лізуть з лоба.
Де тягне так, де — крадькома.
Хай допікає лють і злоба.
Машини ж іншої нема.
До біса витягла «кравчучка»,
Та більше мусить «кучмовоз».
Хоч кожен транспорт — хитра
штучка,
Та рух є рух. І це всерйоз.
«Кравчучка» стала
«кучмовозом».
Ще транспорт зміниться,
гай-гай.
Та, всупір грозам і морозам,
Не спиниться наш рідний край.

ХОХОЛ* – ЖИРАФ?!

Доходить довго до хохла!
Така вже нація пішла,
Що довго йде,
Що довго дума, на все дмуха
І конструктивно чуха вуха
Об все тверде.
Від інших вже давно пішло
Те, що до нас ще не дійшло.
Дійде хіба?!
Повільність, вільність та воляча,
А може, вдача жираф'яча:
Невже — раба?!

А світ спішить, дурний до спіху.
А нам те — оберемок сміху,
Ми — сміюни!
Куди спішить — хіба до
смерті!?
А ми воли, жирафи вперті
Старовини.

Йдемо поволі, як за плугом,
Йдемо до волі цугом, цугом —
Невже це ми?
Йдемо. І все перетриваєм,
І будемо над смертним краєм
Таки людьми!?

А будемо — така вже вдача
Нірваниста, а не ледача,
Бо з усіх зол
Завитий Вічним Архітектом —
Над розумом, над
інтелектом —
У нас хохол!

**Хохол — коколь (тібетського походження), означає вінець, корона, наверша.*

* * *

Я п'ять років займався
політикою
І став дурнішим у п'ять разів —
проспиртований злободенною
пліткою,
Я іще й досі не протверезів.
А в такій неймовірній
спиртовості,
Хоч тебе вже вітають світи,
Дуже легко слизатись
на совісті,
Дуже тяжко по правді іти.

* * *

Цей шум осокора вночі
Безсонно мене по плечі
Зеленим листком торкає
Було життя — і немає
Як шум осокора вночі

Цей шум осокора зрідні
В дитинстві шумів він мені
І нині торкає в тривозі
Життя я згубив по дорозі
Ще й слухаю в самотині

Цей шум осокора вночі
Такі потаємні ключі
Згубив я — мені їх вручили
А я загубив як причинний
І тихо ридаю вночі

Цей шум осокора цей щем
Ридає і стогне з дощем
А стільки в мені розпуки
Що звів осокір свої руки
Накривши мене плащем.

Цікаве про українських письменників

Валерій ШЕВЧУК

Із книги «Із вершин та низин»

«Переплётчик Иван Тобилевич»

Це сталося на репетиції опери М. Лисенка «Утоплена» в місті Ростові. Оперу збиралася поставити трупа М. Старицького, і всі артисти, хто брав і хто не брав участі у виставі, зійшлися в театрі на пробах, щоб послухати її чарівні мелодії. І от на репетиції з'явився поліцейський. Він приніс вимогу, щоб І. Тобілевич, який криється під театральним прізвищем Карпенко-Карий, негайно виїхав із Ростова: йому за участь у революційному русі забороняється перебування і на Україні, а дозволяється вибрати місцем проживання якесь заштатне місто Східної Росії.

Ось так Іван Карпович опинився в м. Новочеркеську. Важке життя почалось у драматурга. Жив він у підвальному приміщенні будинку маляра Балашова на Аксайській вулиці. Спершу не було ні ліжка, ні меблів — стіл, лавка і пара стільців. Шукаючи хоч якихось засобів до існування, Іван Карпович ходив спершу на поденну роботу до кузні: ковалі приязно прийняли до свого гурту політичного «піднадзорного».

Згодом І. Тобілевич попросився на роботу до палітурників і добре освоїв це ремесло. Незабаром на воротах, де жив Карпенко-Карий, з'явилася вивіска: «ПЕРЕПЛЁТЧИК ИВАН ТОБИЛЕВИЧ, работа исполняется чисто и аккуратно». Палітурне ремесло Іван Тобілевич освоїв за два місяці. Заробляв від 20 до 30 карбованців на місяць.

Знайомі, які були в цьому місті ще від часу театральних гастролей, не впізнавали Івана Карповича на вулиці, довідавшись, що він «піднадзорний». Охоплював часом важкий настрій, і надходили хвилини зневіри. Так тяглося аж п'ять років, поки І. Тобілевич дістав дозвіл повернутися на Україну.

Зшиваючи чужі книжки, Іван Карпович любив співати. Після робочого дня письменник цілими ночами писав. Так було написано «Бондарівну», «Безталанну», «Розумного і дурня», «Наймичку», «Мартина Борулю».

Несподівані думки

✓ Жінка отримує більше задоволення, коли робить з нас дурнів, а не коханців. *Джон Уїлмот.*

✓ Віра в те, що дурні не думають, — найбільш небезпечна форма оптимізму.

✓ Найчарівніша жіноча косметика — це пудра для чоловічих мізків!

✓ Найкраще люди розбираються в тому, чого в них немає.

✓ Життя дачника — це постійна боротьба з сусідськими дітьми, які вважають його город своїм, і своїми дітьми, які вважають його чужим.

Було колись...

Прабабуся Олександра Пушкіна, Євдокія Іванівна Головіна, була рідною сестрою прабабусі Льва Толстого, Ольги Іванівни Головіної.

Видатний учений Ісак Ньютон був одержимий вивченням надприродних і окультних сил.

Моцарт відчував творчий підйом, слухаючи свого ручного шпака. Коли шпак відтворив композитору один із фрагментів щойно написаного фортепіанного концерту, замінивши при цьому дієзи на бемолі, Моцарт визнав, що в інтерпретації шпака цей фрагмент звучить краще, і вніс його до остаточного варіанту твору.

П'єр Рішар Моріс Шарль Леопольд Дефей (таке повне ім'я знаменитого французького актора) — нащадок давнього феодального роду. Хоча пік його слави припав на 1980-ті роки, акторові гріх скаржитися — зароблені гонорари дозволяють йому безтурботно віддаватися виноробству у власному замку в південній частині Франції.

Куточок гумору

Яка різниця між чоловіком і дитиною? Дитину хоч можна залишати одну з нянькою...

☺ ☺ ☺

— Петрику, ти вмієш рахувати до десяти?

— Умію.

— А далі?

— Умію: валет, дама, король, туз!

☺ ☺ ☺

Синоптик диктує секретарці прогноз:

— У неділю невеликий дощ...

— Шкода! А я збиралася в парку погуляти.

— Ну добре, тоді дощ викресліть.

☺ ☺ ☺

— Здається мені, що та риба зіпсована.

— Пані, нема чого дивуватися, тепер цілий світ зіпсований.

☺ ☺ ☺

— Жінко, досить щотижня хату мазати — скоро замажеш, ніде буде жити!

«Об'єднані мистецтвом» — виставка художників 1916 і 2016 років

У Чернігівському художньому музеї імені Григорія Галагана відкрилася ця виставка.

Сто років тому в місті було «Товариство художників Чернігова». Тож в одному із залів представлені картини майстрів 1916 року. У сусідньому залі — роботи двох молодих чернігівських художників Андрія Сагайдачного та Володимира Кравченка.

Ініціатор виставки Наталія Пономаревська розповіла:

«Цей проект є не тільки мистецьким, а й науковим, який потребує подальших розвідок. Товариство складалося поступово, впродовж 1915 – 1916 років. Створене воно завдяки Миколі Борисовичу Тарловському, про якого ми мало знаємо. Не залишилося жодної його роботи. Через те, що не можна було здійснювати поїздки за кордон, він вирішив показати таланти Чернігова.

На цій виставці — роботи одного з кращих художників Чернігова Пилипа Черка, який закінчив Петербурзьку академію мистецтв і приїхав сюди навчати молодь. Тут представлені роботи Івана Лісицина, який усе життя присвятив навчанню учнів. Тут і роботи їхніх учнів — Леоніда Митькевича, Івана Михайліва-Гордієнка, про якого ми нічого не знаємо, а маємо лише кілька його картин. Також роботи Олександра Савченка-Більського, який учився в чернігівських майстрів, але більшу частину свого життя провів у Франції, в Парижі. У 2002 році до Чернігова приїжджала його донька Ірен Годійо, яка привезла роботи художника. У нас на той час були його роботи, тепер, разом із новими, маємо 150 творів чудового художника і графіка».

Володимир Ємець з молодими художниками

25-річний Андрій Сагайдачний та 28-річний Володимир Кравченко закінчили Чернігівський педуніверситет за спеціальністю «образотворче мистецтво». Андрій працює у студії «Колібрі», Володимир — в арт-студії «Да Вінчі».

Ось що сказав на відкритті виставки наш знаний майстер, народний художник України Володимир Ємець: «Андрія я дуже добре знаю, вчив його, Володю менше. Я думаю, на них буде базуватися майбутнє Чернігова. Із Києва до нас навряд чи хто приїде. Так уже склалося, що художник повинен мати супутню професію, інакше сьогодні в нього нічого не вийде. Хлопці вчителями стали, і це дуже добре — це підтримка сім'ї, творчості. Художник повинен розвиватися весь час».

Наше здоров'я

Обережно: мобільний телефон

Поки вчені досліджують вплив мобільних телефонів на людину, ведуть дискусії, варто дослухатися до рекомендацій, які вже цілком визначені, беззаперечні. Загалом досягнення цивілізації, крім благ, мають і зворотний бік медалі — негативний вплив на здоров'я. Це плата людини за ці блага. Телевізори, комп'ютери, мобільні телефони — все це опромінення, електромагнітні поля. Від цього нікуди не подінешся, але варто хоча б до мінімуму зменшити їх вплив на людину.

Ось деякі рекомендації щодо мобільних телефонів.

Електромагнітні хвилі, які випромінює телефон, можуть «притягти» удар блискавки. Тому під час грози телефон треба вимкнути, особливо якщо ви в лісі, біля ріки. Телефон слід тримати подалі від тіла, наприклад у сумці, портфелі.

Вагітним жінкам варто якомога менше користуватися мобільними. Дослідження цього питання тривають, але краще, як кажуть, від гріха подалі.

Рекомендується вимикати мобільні під час польоту літаком. Заради безпеки не варто вмикати мобілку на автозаправній станції.

Медики радять періодично протирати мобілки дезінфікувальним розчином або спиртом, адже на них накопичується чимало бактерій, вірусів.

Якщо використовуєте телефон як будильник, кладіть його не ближче ніж за 40 – 50 сантиметрів від себе.

Школа української мови

Неправильно	Правильно
Вивезли прицеп металу	Вивезли **причіп** металу
Загрузили машину	**Завантажили** машину
Ваш пропуск	**Ваша перепустка**
В шість годин	**О шостій годині**
Два мільйона гектарів	Два **мільйони** гектарів
Повний безпорядок	Повний **безлад**
Чотири центнера	Чотири **центнери**
Лісополоса	**Лісосмуга**

У світі цікавого

❒ Найстаріша троянда в світі росте в Німеччині. Трояндовий кущ цвіте з року на рік протягом 1000 років біля стін собору в місті Хільдесхаймі й заввишки вже майже досяг даху будівлі.

❒ Бамбук росте швидше від усіх рослин — 90 см на добу.

❒ В Австралії були випадки, коли стовбури баобабів використовували для міської в'язниці. Або в якості автобусної зупинки, адже один баобаб вміщував до 30 осіб.

Корисні поради

Затхлий, неприємний запах з'являється іноді в шафах. Щоб його позбутися, досить покласти туди трохи натуральної меленої (не розчинної) кави.

У буфеті неприємний запах зникне, якщо туди поставити блюдце зі шматочком ріпчастої цибулі або деревним вугіллям.

Щоб запобігти виникненню неприємного запаху в холодильнику, треба мити його всередині не менш як двічі на місяць теплою водою з питною содою (столова ложка на літр води). Потім холодильник витерти й залишити дверцята відчиненими на півгодини.

Безкоштовні оголошення читачів нашої газети

Усі передплатники «Світ-інфо» можуть безкоштовно надрукувати в газеті свої приватні оголошення: про купівлю, продаж, послуги, втрачені документи і т.д. Для цього досить надіслати редакції на її поштову адресу (Чернігів, головпоштамт, а/с 43) текст оголошення, додавши копію квитанції про передплату «Світ-інфо».

Обов'язково вказуйте координати, за якими Вас знайде той, кого зацікавить оголошення (найкраще — телефон або адресу).

Ваше оголошення буде надруковане в найближчому номері газети, а також на її сайті в Інтернеті.

Оголошення читачів:

Книги — недорого

Класика, детективи. Усі книги — по 10 – 15 гривень. У продажу: Карел Чапек, Моріс Леблан, Едгар Уоллес, Уїлкі Коллінз, Етель Ліліан Войнич, Володимир Короткевич.

Чернігів, вул. Шевченка, 9, культурно-мистецький центр «Інтермеццо» (з 10.00).

* * *

Продам дачу на Бабичівці в межах Ніжина. 6 соток, будинок цегляний з підвалом, дерева, кущі, квіти, газон, земля під город. Усе доглянуте. Можливий торг. Терміново. *Звертатися: м.Ніжин, вул. Шевченка, 101/20.*

Чернігівський культурно-мистецький центр «Інтермеццо»

14000, м. Чернігів, вул. Шевченка, 9, тел. (0462) 973-628, 973-629, (063) 236-18-03 http://intermezzo.org.ua. e-mail:kmc.intermezzo@gmail.com

ICQ: 605-110-856

Послуги: в продажу книги, музика, мистецтво, сувеніри, канцтовари, а також туризм, екскурсії, проведення презентацій, прес-конференцій, творчі зустрічі, кава, зручності.

Чернігівська міська організація Суспільної служби України

Види послуг: соціальний патронаж, видавнича діяльність, сприяння вихованню дітей, відродженню духовних і національних традицій. Вул. Шевченка, 9. **Тел. (066) 760-86-83, (0462) 973-628, 973-629.**

Вас зацікавила наша газета, її публікації? Тоді Ви можете допомогти в її виданні, внісши будь-яку благодійну суму на рахунок «Світ-інфо». Цим Ви підтримаєте видання незалежної української преси.

Кошти на видання можна вносити на банківський рахунок газети:
ФОП Антоненко П.Я., ЄДРПОУ/ДРФО 1770703038, Чернігівське РУ ПАТ КБ «Приватбанк» МФО 353586, № 26001051412408

Світ-інфо Чернігівська обласна інформаційно-аналітична газета.

Зареєстрована у Головному управлінні юстиції Чернігівської області. Свідоцтво про державну реєстрацію: серія ЧГ № 501-150 Р від 26 жовтня 2011 року.

Думки авторів публікацій можуть не збігатися з позицією редакції. Автори публікацій несуть відповідальність за їх достовірність. Видрукувано у ПАТ «ПВК «Десна» (м. Чернігів, проспект Перемоги, 62). Тираж — 1000.

Засновник і редактор — Петро АНТОНЕНКО. Поштова адреса газети: 14000, Чернігів, головпоштамт, а/с 43. Електронна адреса газети: antonpetro@meta.ua і antonpetro@ukr.net Сайт газети: http://svit11.wordpress.com